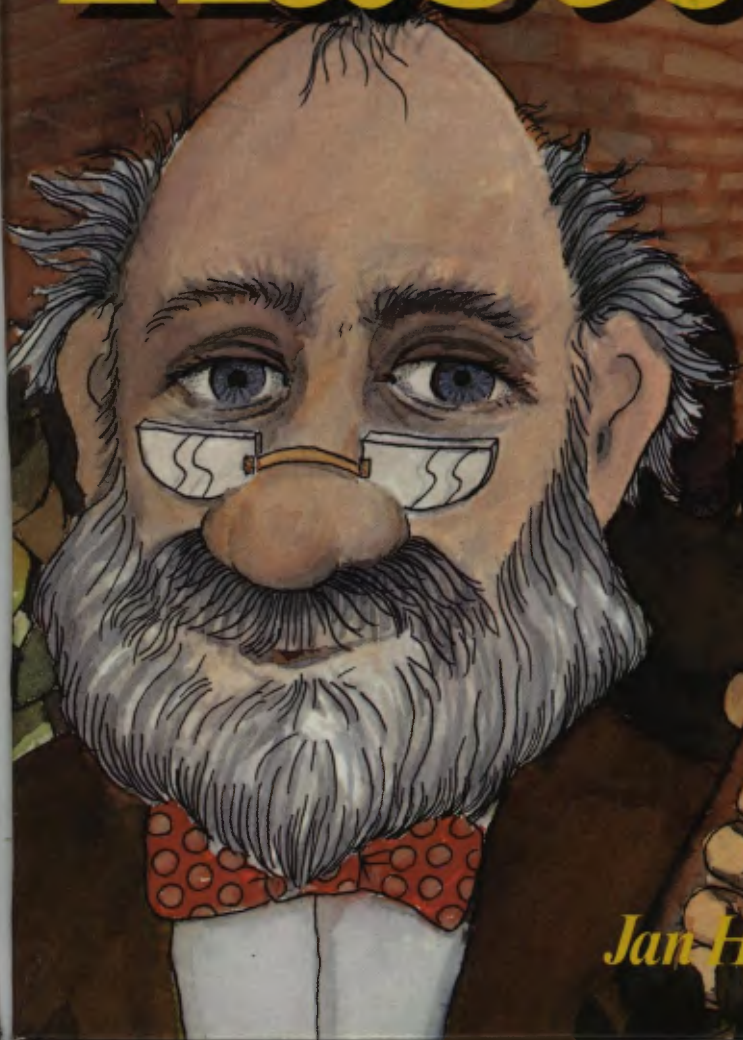

Het Geheimzinnige Kasteel

Jan Hulsegge

Het geheimzinnige kasteel

Jan Hulsegge

Het geheimzinnige kasteel

Uitgeverij G. F. Callenbach bv – Nijkerk

Illustraties: Studio Mouche, Bussum
ISBN 90 266 0208 1

Inhoud

1. Een hardhandige, maar ook muzikale ontmoeting 7
2. Twee en twee is vier 15
3. Kees, de nieuwe aanwinst 27
4. Het zoeken wordt beloond 31
5. Schimmen onder de grond 40
6. Spoken bestaan echt of...? 45
7. In de val! 52
8. Vidoque maakt zijn diploma waar! 60
9. De val wordt gezet 64
10. Nagenieten 72

1. *Een hardhandige, maar ook muzikale ontmoeting!*

De torenklok laat twaalf lome slagen neerdalen op het rustige, zon-
overgoten dorpspleintje.

Het loopt tegen etenstijd en op een rondscharrelende hond na, is er
geen levend wezen te bekennen. Ja, toch! Een ietwat magere jonge-
man met een studentikoos brilletje op zijn neus leunt wat achteloos
tegen het buffet van een patattent. Bedachtzaam een patatje aan zijn
vorkje prikkend neuriet hij wat voor zich heen. Dan... verslikt hij
zich bijna bij het horen van een ratelende donderslag in de verte. Een
onweersbui van groot formaat kondigt zich aan.

Aan de overkant van het pleintje rinkelt de winkelbel van de bak-
kerswinkel van Bullemans. De deur van 'De Warme Bol' gaat ver-
der open en een stevige tiener, gestoken in een keurig wit bakkers-
jasje, stuitert naar buiten. Boven zijn van zweet glimmend voor-
hoofd torent een enorme bakkersmuts uit. 't Is Jan, de bakkerszoon,
die zich naar de patattent haast. Jan Patat, de eigenaar van het tentje,
droogt zijn handen aan een smoezelige handdoek af en vraagt be-
leefd wat meneer voor wensen heeft. 'Een flinke portie met, een
fricandel en een cola graag,' is het antwoord. Terwijl de patat sis-
send wegzakt in het kokende vet, wordt Jans aandacht getrokken
door het lange jongmens aan het andere eind van het buffet. Hm, een
onbekend talent zo te zien. Het talent trommelt voortdurend met zijn
lange pezige vingers ritmisch op de rand van het buffet en neuriet
daarbij een onbestemd melodietje.

Ondertussen is de patat met een cola gearriveerd en Jan stort zich
met enthousiasme op het goede der aarde. Hij staat bekend om zijn
geweldige eetlust en... zijn goede humeur, maar nu komen beide
toch aardig in het gedrang, daar de trommelaar nu ook nog begint te
zingen. Eerst zacht, maar dan steeds luider.

Jan Patat loert eens door de vette walm naar het jongmens, haalt zijn
schouders eens op en wijdt dan al zijn aandacht weer aan de fricandel
van Jan.

Jan Bullemans komt uit een muzikaal gezin. Helaas is hij, volgens

eigen zeggen, muzikaal het zwarte schaap van de familie. Hoewel zijn muzikaal vermogen, voor zover aanwezig, nog nooit is getest, gaat hij er maar van uit dat zijn familie wel gelijk zal hebben.

Net op het moment dat Jan de nerveuze trommelaar iets pittigs wil toevoegen, maakt een donderslag een eind aan het concert, althans... voor even. Nauwelijks is het gerommel weggestorven of met een nog grotere geestdrift start de 'artiest' opnieuw zijn 'act'. Dit wordt Jan te gortig. Droog zegt hij: 'Zeg lange, staak je gezange of ik zal je hange!' Jan staat bekend om zijn rijmelarijen. Hij verdient er zelfs een aardige zakcent mee, daar er op bruiloften en partijen heel wat werk van hem wordt opgevoerd. Jan grijnst tevreden als hij bemerkt dat zijn korte speech kennelijk indruk heeft gemaakt. Want in ieder geval staakt 'de lange' zijn gekweel. Maar... dan beent deze op hem af en zegt: 'Let op! Ik zoek nog een dikke voor een hoofdrol in mijn musical!' Hij begint ritmisch met zijn vingers te knippen en roept dan plotseling: 'Daar gaat'ie! Van je links en je rechts en van je een, twee, drie, vier en opnieuw!'

Het mager jongmens swingt van links naar rechts, terwijl hij Jan achter zijn patatjes wegsleurt en hem probeert te betrekken in zijn wervelende beatdans. Jans muts zeilt over het pleintje.

Maar dan is de maat vol! Een flitsende beweging van de dikke en de lange acteur maakt onzacht kennis met de venijnige keitjes van het anders zo vriendelijke dorpje Nergenshuizen. Het slachtoffer komt kreunend overeind, grabbelt zijn brilletje van de grond en haalt een lange molenwiek uit en... als Jan zich niet op tijd had gebukt, zou hij nog dagen met een kleurrijk oog hebben rondgelopen.

Maar nu is het hek van de dam! Daar rollen de beide jongens over de grond. Het gaat er behoorlijk op los.

Jan Patat krabt zich eens achter het oor en net op het moment, dat hij wil in grijpen, barst de bui in volle hevigheid los. Dit onverwachte bad schijnt een behoorlijk afkoelende werking te hebben op de beide vechtersbazen. Ze stuiven snel overeind en Jan roept: 'Hierheen!' Samen rennen ze naar de bakkerswinkel aan de overkant.

Jan Patat duikt zijn tentje weer in en verzucht: 'Zo moesten alle oorlogen aflopen.'

Bakker Bullemans valt van schrik bijna in zijn eigen deeg wanneer de twee drijfnatte figuren hem voorbij stormen op weg naar de keuken. Moeder Bullemans kijkt verschrikt op van haar werk en sputtert: 'Wat zullen we nou hebben? Hoe kom je zo nat? Het regent

binnen toch niet. En wie is dat?’

Jan kijkt wat verward en stottert: ‘Eh, dat is mijn nieuwe vriend. Hij heet, eh, eh, eh.’ De lange helpt hem uit de penarie door zijn hand uit te steken en te zeggen, dat zijn naam Piet Spijler is. Moeder drukt zijn natte hand, terwijl Jan bulderend van het lachen uitroept: ‘Dat is me even een passende naam!’ Piet lacht als een boer die kiespijn heeft en vraagt: ‘Hoe heet jij dan dikke?’ Jan aarzelt even en zegt: ‘Mijn naam is Jan Bullemans.’ Nu is het de beurt aan Piet om de slappe lacht te krijgen.

Vader Bullemans is op het gelach afgekomen. Hij wordt op de voet gevolgd door Jan Patat, die Jan zijn ietwat verformfaaide bakkersmuts overhandigt. Met een kleine buiging vraagt hij of de heren alsnog willen afrekenen.

‘Zo kan ‘ie wel weer,’ zegt moeder. ‘Gaan jullie je eerst maar verkleeden. Het is toch bijna middagpauze. We hebben geen haast. Om twee uur doen we de winkel pas weer open. Jan moet Piet maar wat kleren geven, anders vat die, ondanks de warmte, nog kou.’ De jongens verdwijnen grinnikend naar boven, terwijl moeder al vast met Jan Patat afrekent.

Enige tijd later komen Piet en Jan weer naar beneden, waar de gehele familie Bullemans aan de thee zit. Jan is zich van geen kwaad bewust, totdat iedereen over de grond kruipt van het lachen. Kreten als: ‘Geen gezicht, een aangeklede vogelverschrikker, Paljas, de dikke en de dunne,’ zijn niet van de lucht. Zo gaat het nog een poosje door. Piet staat er wat knullig bij. Maar als hij even later in de grote spiegel boven de schoorsteenmantel kijkt, giert hij het ook uit.

De kleren van Jan zijn hem wel tien maten te groot. De stemming zit er al snel in. Het duurt maar even of Piet is goed op de hoogte van het wel en wee van de familie Bullemans.

Pauline is met haar achttien jaren de oudste thuis en studeert voor onderwijzeres aan de Pabo in de stad.

Vera is veertien jaar en gaat na de zomervakantie naar de derde klas van de Mavo in het dorp.

Jan is met zijn zestien jaren de enige zoon. Hij is net van de LTS af en gaat naar de banketbakkersschool in de stad.

Nu is het de beurt aan Piet. Hij blijkt ook zestien jaar te zijn. Nu hij zijn Mavo-diploma heeft behaald wil hij door naar het Havo. Piet doet veel aan muziek en wil later aan het conservatorium piano gaan

studeren.

Dat brengt Jan op de vraag: 'Hé, Piet wat stond je vanmiddag bij Jan Patat toch te componeren?'

'Oh ja, dat moet ik je nog wel even uitleggen. Kijk, ik schrijf voor ons buurthuis in Amsterdam een musical. In mijn gedachten ben ik er de gehele dag mee bezig. Ik denk na over teksten, muziek, arrangementen en choreografie.'

'Wat is dat gore gravie?', vraagt Vera heel onschuldig. 'Dat leg ik je nog wel eens uit,' belooft Piet.

Vera wil een goede beurt maken en zegt heel wijs: 'Ik vind het allemaal wel geinig hoor. Maar weet je wel dat wij een oude piano op zolder hebben staan? Die stond hier vroeger beneden en dan speelde ik er op. Ik heb een poosje pianoles gehad, maar ik ben nooit verder gekomen dan de eerste regel van Für Elise van Beethoven.'

'Doe je nu niets meer aan muziek?' vraagt Piet belangstellend. Vera bloost en zegt wat schuchter: 'Jawel hoor, ik krijg nu gitaarlessen van een vriendje.'

'Behalve gitaarlessen krijgt ze ook nog wel eens een ander lesje van hem,' pest Pauline.

Vera bitst terug: 'Kijk jij maar naar jouw vieze therapeut!' Pauline schatert het uit: 'Beledigd! Bovendien is Wim fysiotherapeut en volgens mij geen vieze therapeut of ik moet mij vergissen.'

Vader Bullemans mengt zich in het gesprek en bast: 'Dat is dan ook weer opgelost. Laat Piet eens los op onze oude piano. Misschien haalt hij er meer uit dan Vera!'

De jongelui stuiven naar boven. Vera slaat de klep van het museumstuk open en wolven stof dwarrelen rond. Maar dat mag de pret niet drukken. Ze gaat deftig op de kruk zitten, recht haar rug en zet met veel show 'Für Elise' in. Ze bewijst zichzelf door na enkele regels de mist in te gaan. Ze gooit de klep van de piano met een smak dicht, zodat Jan er nog net een paar vingers tussen krijgt. Terwijl hij van pijn nog staat te 'tapdansen' maakt Piet vakkundig het concert met 'Für Elise' af. De piano is vrij ontstemd, maar het is duidelijk dat Piet talent bezit. Hij wordt met luid applaus beloond en het 'bis, bis' is niet van de lucht. Het 'We want more' is duidelijk buiten te horen.

'Wat willen jullie dan nog meer horen?', vraagt Piet. 'Kun je ook rock and roll of ragtime spelen? Dat laatste vind ik helemaal het einde!' roept Pauline als eerste. Nou, dat is niet aan dovemansoren gezegd. Piet stampet 'Rock around the clock' er uit als of het zijn

dagelijks werk is. De piano wordt zowat van de vloer getild. Jan, die op dansles zo juist de beginselen van de rock en roll heeft geleerd, laat Vera van zijn kennis de dupe worden. Hij molesteert haar bijna. Het loopt helemaal uit de hand wanneer Pa Bullemans naar bovenkomt met zijn tuba van de plaatselijke harmonie. Hij blaast een fiks partijtje mee, ritmisch geassisteerd door Moeder Bullemans, die op vakkundige wijze het email van een paar oude potdeksels slaat.

Maar dan moet Piet stoppen omdat al vier toetsen vast zijn gaan zitten en drie snaren als darmen in de piano bungelen! 'Het is geen slechte piano,' zegt Piet, 'maar jullie moeten er wel voor een paar centen aan laten verspijkeren.' Pa en Ma Bullemans beloven Piet plechtig er over na te zullen denken.

Het loopt tegen twee uur, tijd om de winkel weer te openen. Terwijl ze naar beneden lopen, vraagt Pauline: 'Hé meneer de barpianist, wat kom jij eigenlijk in dit gehucht doen?'

'Goeie vraag. Ik logeer bij mijn opa en oma. Heel gezellig. Bovendien hebben ze daar een echte vleugel, dus kan ik lekker studeren. Eerst zag ik dat conservatorium niet zo zitten. Maar sinds ik een paar talentenjachten heb gewonnen zei iedereen, dat ik maar in de muziek verder moest gaan. Dat pept lekker op.'

'Jij woont geloof ik in Amsterdam hè', vraagt Vera. 'Komen jouw opa en oma daar ook vandaan?'

'Klopt als een bus. Ze hadden in Amsterdam een grote kunsthandel, maar ze worden een dagje ouder en wilden graag in alle rust op het platteland wonen. Ze doen nu nog wat in antiek. Mijn opa restaureert voor zijn plezier nog oude schilderijen. Tevreden zo?'

Vera bloost, maar blijft vragen. 'Heb je nog meer hobbies?' Piet begint te lachen en zegt: 'Ja, ik zit nog op judo. Dat vind ik een prima sport, maar je moet alleen oppassen dat je vingers niet in de kreukels komen. Want dan kan ik het conservatorium wel vergeten.'

'Zo, zo,' zegt Vera heel bedachtzaam. Het is duidelijk te merken dat ze Piet een hele spetter vindt.

'Mijn broer Jan is ook heel sportief,' stelt ze met enige nadruk. Ze wil graag dat Piet een goede indruk van de familie krijgt. 'Jan doet aan gewichtheffen en hij is ook keeper in het eerste waterpoloteam. Hij is de beste keeper die ze hebben in de club!'

Pauline haalt Vera even terug: 'Dat kan ook niet anders, want onze zwemvereniging heeft ook maar één zevental!' Vera's gezicht versombert, ze kan Pauline wel schieten! 'Hé,' zegt Piet tegen Jan, 'als

jij in de goal ligt en je maakt je lekker breed kan er zeker geen bal meer langs?' 'Klopt', kaatst Jan terug, 'en als jij je met je band gratis wil laten vervoeren, dan kan dat. Je hoeft jezelf alleen maar onder de klep te verbergen!'

Zo dollen ze nog wat door, totdat Piet op de klok kijkt en verschrikt zegt: 'Op naar de Boslaan. Ze zullen niet weten waar ik blijf.'

'Hé, dat is toevallig. Ik moet nog gebak brengen bij de familie Kloppers,' zegt Jan.

Piet grinnikt. 'Kun je mij gelijk met het gebak afleveren. Dat zullen mijn opa en oma op prijs stellen! Dan leer je ze ook kennen. Lekker rustig daar, ik hoop dat ik deze vakantie mijn musical kan afmaken.' Het is maar goed dat Piet niet in de toekomst kan kijken, want dan zou hij geweten hebben dat er heel andere zaken voor hem waren weggelegd.

'Weet je wat,' zegt Jan, 'als jij nu de helm van Vera op zet, achter op de brommer kruipt en het gebak netjes rechttop houdt, ben je zo thuis.'

Even later snorren ze weg. Het is lekker fris geworden na de onweersbui.

Aan het begin van de Boslaan remt Jan zo plotseling af, dat Piet met gebak en al bijna over hem heen schiet.

Jan staat stil bij een prachtige oude auto: een echte T-Ford. De klep van de wagen staat ophoog en een langbenige figuur in een chauffeursuniform gestoken, heeft zijn hoofd in het inwendige van de auto opgeborgen.

'Ha, die Jochem, heb je pech?'

De man schiet overeind van schrik, maar begint dan te lachen. 'Ha, die Jan, Ja, ik heb inderdaad problemen. Ik denk dat de bobine stuk is.'

'Hoe wilt u dan thuiskomen?' vraagt Piet onnozel. 'Moeten we de wegenwacht bellen?'

Jochem verschiet van kleur. 'Nee, nee, de professor zou het niet overleven. Volgens hem bestaan er geen goede monteurs. Ik ben de enige die aan dit zeldzame exemplaar mag sleutelen. Toen hij de wagen kocht, heeft hij gezegd dat ik die wet nooit mocht overtreden. Ik denk dat ik de wagen wel weg zal moeten laten slepen, want geen enkele garage in de buurt heeft een bobine voor dit type auto!'

'Weet je wat?' roept Jan uit, 'we duwen de wagen die paar honderd

meter wel. Goed voor de lijn, dan val ik zonder dieet ponden af!' Piet grinnikt: 'Of je valt er bij neer.' Jan zet zijn brommertje aan de kant, haakt de helmen er aan vast, spuwt stoer in zijn handen en roept: 'Niet leuteren, maar aanpakken!'

Jochem heeft inmiddels het raampje aan de bestuurderskant naar beneden gedraaid en stuurt al duwend de wagen in de goede richting. De weg loopt wat naar beneden en de auto begint aardig vaart te krijgen. Halverwege de Boslaan draaien ze een klinkerweggetje op. Al gauw zien ze de torentjes van een oud, maar toch schijnbaar goed onderhouden kasteel oprijzen boven de bomen. Ze duwen de wagen netjes tot voor de poort. Jochem bedankt ze vriendelijk en zegt dat hij het verder wel alleen af kan.

Terwijl de jongens naar het brommertje terug lopen zegt Jan: 'Dat is nou jammer, ik had die wagen graag naar binnen geduwd!' Piet vraagt verbaasd: 'Waarom dat dan?'

Jan antwoordt bedachtzaam: 'Kijk, niemand heeft nog ooit een kijkje kunnen nemen binnen die poort. Het zal best interessant zijn. Neem dat maar van mij aan,' verzekert Jan op stellige toon. 'Hoe bedoel je?' vraagt Piet, nieuwsgierig geworden. 'Kijk, het is een bekend feit dat de professor over wie Jochem sprak, niet van pottenkijkers houdt. Hij is uitvinder zegt men. Hij schijnt uit Polen of Rusland te komen, vandaar dat de mensen hem gemakshalve professor Uitvindsky hebben genoemd.'

Piet luistert met verbazing en vraagt: 'Ken je hem persoonlijk?' 'Nee, niet zo heel direct, maar als Jochem met hem door het dorp rijdt, groet hij iedereen heel vriendelijk. Jochem doet altijd de boodschappen. Hij komt vaak bij ons in de winkel. Het is een heel gezellige prater. Maar over uitvindingen en de professor praat hij eigenlijk nooit. Als je het gesprek daarop probeert te brengen zwijgt hij in alle talen!'

Ondertussen zijn ze al weer bij de brommer aangekomen. Jan heeft maar net zijn helm opgezet of hij stottert: 'Ik, eh, eh, ik heb de gebakjes achter in de auto laten staan.' 'Kom op,' zegt Piet, 'terug naar Jochem dan.'

Bij het kasteel gekomen drukt Jan op een soort bel. Enkele ogenblikken later klinkt de stem van Jochem door een luidsprekertje: 'Ha, die Jan, je hebt je gebakjes laten staan. Ik had ze bijna opgegeten, zo lekker zagen ze er uit. Hier komen ze aan. Tot kijk.' Een suizend geluid wordt gehoord en even later klapt een metalen luik in de muur

open en... daar staat de doos met het gebak. Als Jan deze er uit heeft gepakt sluit het luik zich weer vanzelf. Jan moet lachen om het verbaasde gezicht van Piet.

'Ja, ja,' zegt Jan, 'zo breng ik vaker de boodschappen. Die verdwijnen op dezelfde manier in de muur.'

'Maar hoe wist Jochem nu dat jij dat was?' vraagt Piet verbluft.

'Ik denk dat hij ons via een soort minicamera op een t.v. toestel kan zien. Zo iets vind je toch ook in grote warenhuizen.' Piet mompelt:

'Interessant, zeer merkwaardig.'

'Dat is het. Maar kom op naar de Beukenborg! Zo heet dat huis van je opa en oma toch?'

'Goed onthouden', prijst Piet, 'maar er zal wel wat zwaaien. Ze weten niet waar ik blijf.' Jan zet de sokken er in en even later draaien ze het grindpad van het deftige oude herenhuis op. Ze lopen snel achterom en stappen de keuken binnen. 'Ha, die Piet en... Jan. Dat is ook toevallig dat jullie tegelijk binnen komen vallen.'

'Nou, zo toevallig is dat nu ook weer niet,' antwoordt Piet.

'Maar eerst mijn excuus dat ik zo laat aan kom zeilen.' Oma begint hardop te lachen. 'Hoor je dat opa? Hij lijkt sprekend op zijn moeder, die kwam ook nooit op tijd thuis. Ze had altijd wel iets beleefd.'

'Nou jongen, je hoort het', lacht opa, 'we hebben met die familie al rekening gehouden zoals je merkt.'

Onder de thee komt het verhaal over de ontmoeting op tafel. 'Nou, nou, in ieder geval een gezellig begin. We hopen je hier wat vaker te zien Jan. Dat is leuk voor Piet om hier nu ook al vrienden te hebben', zegt oma.

'O, jee,' schrikt Jan op. 'Het is al weer vier uur. Ik moet nog meer bestellingen rondbrengen voor zessen. Dus rap naar huis! We kunnen morgen wel eens per fiets de omtrek gaan verkennen.'

Piet vindt dit een prima idee. Even later knerpt het grind onder de banden van Jans brommertje. Terwijl het geronk wegsterft in de verte bedenkt Piet dat hij nu toch maar eens achter de piano moet gaan zitten, wil die musical ooit nog eens afkomen.

2. Twee en twee is vier

'Nou, wat vind je ervan?' vraagt Opa Stokkers met een verdachte glinstering in zijn ogen. Piet kijkt met belangstelling naar het stuk nostalgie dat voor hem staat: een echte ouderwetse herenfiets met een stevig kruisframe en keurig in de zwarte lak gespoten. Opa kijkt Piet over zijn brillette aan en prijst de fiets aan: 'Een degelijke fiets, speciaal voor lange mensen, gekocht van de plaatselijke fietsenmaker. Stap eens op. Even kijken of het zadel wel hoog genoeg staat voor jouw giraffebenen.' Piet slingert een been over het zadel en zegt, hoog gezeten: 'Een onwijs gave fiets Opa. Ik denk niet dat ik hem deze vakantie nog verslijt. Hartstikke bedankt!' Opa knikt tevreden. 'Daar heb je 'm voor jochie'

Vals fluitend komt een stevig gebouwd jongmens aanfietsen. Juist, het is Jan op zijn racefiets, die bijna doorbuigt onder het gewicht van de eigenaar. 'Goedemorgen, daar ben ik. Klaar voor de start? Hé, wat heb jij daar een stoere fiets. Ik denk dat we beter kunnen ruilen. Dan is mijn fiets ook een langer leven beschoren.'

'Een optimistisch voorstel. Ik zal er over nadenken,' grapt Piet terug. Opa vindt het ook een prima idee, maar wel op voorwaarde dat Jan vanavond bij hem komt meebikken.

'Akkoord,' roept Jan, 'maar nu op de pedalen!' Even later peddelen ze de Boslaan uit, de Stationsweg op.

Het is pas tegen elven en het dorp lijkt wel uitgestorven. Nee, toch niet helemaal: in de verte nadert een donkerkleurig meisje de beide fietsers. In de ene hand draagt ze een grote tas en in de andere een koffer met een grote J erop. 'Een vroege toeriste,' merkt Jan op. Ze willen haar net groeten als het meisje haar bagage op de grond zet en haar duim omhoog steekt en vraagt: 'Wie van de beide heren is bereid als taxi te fungeren?' Ze begint gelijk smakelijk te lachen en Jan wordt gelijk jaloers op haar mooie gebit. Het lijkt wel alsof hij op dat moment al zijn vullingen, die regelmatig moeten worden vernieuwd door tandarts Otjes voelt rammelen. De jongens kijken elkaar wat schaaftachtig aan, maar Piet is de eerste die zijn tong terug

vindt. 'Zeg juf, jullie vrouwen zijn toch geëmancipeerd. We zijn als mannen toch niet tot lastdieren gedegradeerd?'

Het meisje kaatst de bal onmiddellijk terug: 'Maar jullie mogen af en toe best eens de galante ridder uithangen.'

Om dit gevatte antwoord moeten de jongens toch wel lachen. 'O.K.,' zegt Jan, 'mik je bagage maar onder mijn snelbinders. Die lange daar laadt jou wel achter op. Want die rijdt sinds kort met een vrachtauto rond, als je begrijpt wat ik bedoel.' Het meisje wipt lenig achter op het stalen ros van Piet, die onder de leus 'Karren maar' de sokken er in zet.

'Hé,' roept Jan, 'mag ik ook nog mee en waarheen gaat de expeditie?'

'Die slag is voor jou,' lacht het meisje, 'ik wil graag naar de Ericastraat.' Jan krabt een achter zijn oor en mompelt: 'Dat is nog een eindje weg. Gelijk heeft ze. Ik zou ook om een lift gevraagd hebben.'

Onderweg vernemen ze dat het meisje Joyce heet. Ze komt uit Suriname en woont al bijna tien jaar in Den Haag. Zij brengt evenals Piet haar vakantie hier door. In de Ericastraat wonen haar nicht en neef. Als ze die straat indraaien roept Joyce: 'Ik wil graag voor nummer 14 worden afgezet!'

Jan pest: 'Moet mevrouw soms ook nog over de drempel worden gedragen?' Joyce giert het uit en roept: 'Oh, zijn we nu ook al getrouwd?' Jan kleurt tot achter zijn oren. Hij had zijn tong wel willen afbijten. Hij is al weer vertrokken voordat Piet zijn fiets nog heeft gekeerd. 'Veel plezier nog in je vakantie,' roept Jan nog, in een poging nog iets van zijn modderfiguur te redden. Piet zet grinnikend de achtervolging in. 'Nou, die is niet op haar mondje gevallen,' merkt hij op als hij hijgend weer naast Jan rijdt. 'Houd je kop', sist Jan. 'Zulke blunders maak ik nu altijd bij meiden! Maar kom, laten we maar snel verder gaan. Gedane zaken nemen geen keer,' voegt hij er wijsgerig aan toe.

Inmiddels zijn de jongens de Stationsstraat weer ingedraaid en... ze kunnen hun ogen niet geloven. Honderd meter verderop zit een donkerkleurig meisje op een hekje. Naast haar staan een tas en een koffer met een grote J erop. Stapvoets passeren ze haar. Ze zijn verbijsterd! 'Zeg,' stottert Jan, 'zou dat kind ons in de maling genomen hebben! Zou ze snel terug gerend zijn?'

'Dat kan niet,' fluistert Piet. 'Je kunt niet in zeven à acht minuten

anderhalve kilometer afleggen met een bult bagage op je nek!

Ze passeren het meisje terwijl ze zo wat achterstevoren op hun fietsen zitten. Vriendelijk maar beslist zegt het meisje: 'Heren, hebben jullie nog nooit eerder een meisje gezien?'

De jongens weten niet hoe ze moeten kijken. 'Eh, ja,' stottert Piet, 'we hebben er zo juist nog eentje vervoerd.' 'Oh,' zegt het meisje, 'dan kan ik jullie zeker wel vragen op herhalingsoefening te gaan.'

De jongens kijken elkaar veelbetekenend aan en vragen gelijktijdig:

'Toch niet naar Ericastraat 14?' 'Je mag nooit meer raden. Mijn naam is Joyce en hoe heten jullie?'

'Het duurt even voordat Piet en Jan van hun verbazing zijn bekomen en hun verhaal af kunnen steken.

'Nou daar gaan we weer,' zegt Piet en de voorstelling gaat verder.

'Je komt uit Den Haag en je gaat bij een nicht en neef logeren hè?'

vraagt Jan een beetje argeloos. 'Ik zei dat je nooit meer mocht raden, maar voor deze ene keer: het klopt als een bus. Je wilt zeker ook horen dat ik uit Suriname kom en al bijna tien jaar in Nederland woon?'

De jongens knikken wat dom. Even later staan ze voor de deur van nummer 14. De deur zwaait open en daar staat Joyce I!

'Hallo mannen! Blij jullie weer in goede gezondheid aan te treffen!'

Ze giert het uit. 'Barst,' zegt Jan, 'een identieke tweeling. Wat stom dat we daar niet aan gedacht hebben.'

Joyce I trekt een grimas. 'Trek het je maar niet aan jongens. In de loop van de jaren zijn al zoveel mensen de klos geworden van onze tweelinggrappen. Trouwens dit is mijn zusje Judith.'

Jan wil een goede beurt maken en merkt spitsvondig op: 'Vandaar dat op jullie koffers allebei een J stond!'

'Meesterlijk gevonden,' plaagt Judith, 'maar kom even binnen dan kunnen jullie onder een kop koffie kennis maken met de rest van de familie. We zijn dat aan jullie wel verplicht zo langzamerhand.'

Het wordt een gezellig uurtje. Er wordt heel wat afgekletst. Als de jongens op weg gaan naar het huis van Jan weten ze al heel wat van de tweeling en de familie.

Ze hebben gehoord dat de beide meisjes na de vakantie naar de MTS gaan om in de elektronica te duiken. Hun vrije tijd besteden ze zoveel mogelijk aan jazzballet en judo.

De jongens hebben afgesproken de meisjes na het eten op te halen om een fietstocht in de omgeving te maken, daar Jan ook niet verder is gekomen dan de Stationsstraat en de Ericastraat.

Wanneer ze om klokslag half twee voor nummer 14 in de Ericastraat

staan, staat de tweeling al klaar met ieder een sportfiets bij zich. Jan voelt zich nu heel gewichtig worden en stelt dan ook voor om met Joyce of Judith voorop te rijden. 'Eerst maar even langs het kasteel,' stelt hij voor. Enkele minuten later staan ze voor de poort van het kasteel. Met veel omhaal van woorden vertelt Jan wat hem en Piet gisteren is overkomen. Op het moment dat hij wil gaan vertellen dat nog nooit iemand binnen die poort heeft gekeken, klinkt de stem van Jochem door het slim verborgen luidsprekertje: 'Ha, die Jan en Piet. Wat zie ik, hebben jullie charmante dames meegebracht? Even wat anders: ik heb gisteren de professor verteld hoe jullie mij geholpen hebben met de auto. Omdat het om zijn troetelkind ging werd hij zo enthousiast dat hij mij vroeg jullie eens uit te nodigen. Ik snap er niets van, want dat heeft hij nog nooit gewild: vreemde mensen binnen de muren. Maar enfin, je treft het. Wat mij betreft: laten we er geen gras over laten groeien. Je mag nu binnenkomen als je wilt!' De jongelui kijken elkaar verbaasd aan. Dit hadden we niet verwacht. Wat moeten ze nu doen? Joyce neemt het initiatief: 'Zeg Jan, je hebt mij wel zo nieuwsgierig gemaakt dat ik nu de kans om binnen de muren te kijken niet graag voorbij laat gaan.' Daar zijn Judith en Piet het roerend mee eens. 'Oké,' zegt Jan, 'we willen graag op de uitnodiging ingaan. Maar waar laten we de fietsen?' Jochem antwoordt rap: 'Daar zorg ik wel voor.' Hij doet een klein deurtje in de muur open en de jongelui staan in de tuin van het kasteel. Ze krijgen nauwelijks tijd om maar iets van de tuin te zien want...de bodem onder hun begint te bewegen. Het lijkt wel of een luik onder hen kantelt. Dan rollen ze een donkere tunnel in. Ze krijgen het gevoel alsof ze op een zwevend tapijt liggen. De reis duurt misschien maar tien seconden, maar het lijkt wel een eeuwigheid. Het tapijt houdt op tapijt te zijn en daar rollen ze over een vloer, een rubber vloer naar het schijnt...daar komt een muur dreigend op hen af. Ze kunnen een schreeuw niet onderdrukken. Steeds sneller komt de muur dichterbij en dan...alsof een zachte hand hun vaart afremt komen ze tot stilstand op enkele decimeters van de muur.

Het is Jan, die met zijn bekend gevoel voor humor zijn positieven bij elkaar heeft geraapt en droog opmerkt: 'Zo dat was dat. Uw gastheer voor deze middag is... 'Zlawskiansky, aankenaam kennis met U te maak.' Op een vriendelijke toon uitgesproken komen deze woorden uit een hoek van de ruimte tot het viertal. Voordat ze kunnen reageren maakt zich uit het schemerdonker een kleine gedaante los. Hij is

niet groter dan één meter vijftig. Een kalend hoofd, een volle grijze baard, een half brilletje op zijn neus... ja, ja, zo stel je je een prof voor. De professor doet een paar stappen naar voren en steekt zijn kleine maar stevige hand uit. 'Welkoom, welkoom in main hois vrieden.' De vrienden kijken wat schaapachtig wanneer ze de vriendelijke ogende gastheer de hand schudden. Dan duikt achter de prof Jochem op. Hè, hè, gelukkig een bekende. Jochem grijnst breed. 'Wat een ontvangst, dat hebben we hier nog nooit meege-maakt.' Hij wrijft zich zichtbaar vergenoegd in de handen.

'Nee,' zegt Judith droogjes, 'zoiets heb ik ook nog nooit meege-maakt. Maar gaan jullie in de toekomst alle gasten zo ontvangen?' De professor haast zich te zeggen dat dit zeker niet de bedoeling is. Hij maakt zijn excuus voor zijn gebrekkig nederlands en vraagt of Jochem het een en ander wil uitleggen. Deze laatste gaat er eens even breeduit voor staan en steekt van wal.

Na zijn studententijd, hij heeft natuur- en scheikunde gestudeerd, heeft Jochem een oud T-Fordje gekocht. Hij heeft in dit nostalgisch vehikel heel Oost-Europa door gereisd. Tijdens een stop in een Pools plaatsje heeft hij de professor ontmoet. Deze stond namelijk met veel aandacht het Fordje te bewonderen. Hij vroeg Jochem of het mogelijk was hem een dergelijk voorwereldlijk apparaat te bezorgen. Jochem stelde op zijn beurt de prof voor met hem mee te reizen naar Holland. Daar zouden ze samen op de snuffeltoer kunnen gaan. Dat kwam prima uit want de professor wilde toch al graag die kant uit. Eenmaal terug in Holland kwamen ze via de uitgebreide kennissenkring van Jochem aan adressen. Uiteindelijk slaagden zij erin een zeer goed onderhouden wagentje op de kop te tikken. Ze kochten dit van een zeer merkwaardig heer: baron van Bosch tot Nergenshuizen. 'Hé,' roept Jan, 'die heeft heel vroeger op dit kasteel gewoond. Maar ik heb hem nog nooit in een Fordje zien rijden!' Jochem beaamt dit. De baron had wel meer oude wagens in zijn oude koetshuis staan. Hij hield echter niet van autorijden. Hij verzamelde die auto's enkel voor zijn plezier.

'Mijn vader zei dat het een vreemd heerschap was en dat het bij tijd en wijle spookte op het kasteel,' komt Jan er tussen. Jochem schateret het uit en ook de professor begint te lachen. 'Klopt, klopt,' geeft Jochem toe, 'vandaar jullie verrassende entree.' Piet kijkt wat onnozel en vraagt hoe Jochem dat bedoelt.

'Wel de baron was bezeten van alles wat maar met natuur- en schei-

kunde te maken had. Hoewel zijn kennis op dit gebied gering was, deed hij vaak heel gevaarlijke proeven. Echt belangrijke dingen heeft hij nooit uitgevonden. Hij liep rond met het idee dat hij op een of andere dag zelf goud zou kunnen maken. Dat idee maakte hem opgewonden, maar tegelijkertijd beangstigde dit hem ook. In zo'n mate dat hij achter elke boom iemand zag staan die hem het grote geheim zou kunnen ontfutselen. Vandaar dat hij de meest gekke beveiligingen liet aanleggen. Bijvoorbeeld die tunnel waardoor jullie zijn binnengekomen.'

Het viertal luistert met stijgende aandacht. Jochem geniet hiervan en vertelt verder. Zo horen ze dat de baron veel onderaardse vluchtgangen heeft laten aanleggen om zich uit de voeten te kunnen maken wanneer hij bedreigd zou worden. Niemand schijnt dit laatste te kunnen bevestigen, daar hij enkel met een oude huishoudster het kasteel bewoonde. Het kasteel en de tuin waren ook schandalig verwaarloosd toen de prof het aankocht.

'Aha,' merkt Joyce op,' de professor heeft tijdens zijn bezoek in Holland vanwege de koop van een Fordje gelijk maar een kasteel er bij aangeschaft!' Jochem sputtert heftig en vertelt dat dat wel al te simpel is gesteld, hoewel hij en de prof wel moeten lachen om de openhartigheid van Joyce. Hij vertelt dat de professor tijdens zijn bezoek aan Holland er steeds meer van overtuigd raakte, dat hij hier goed en rustig zou kunnen werken. Toen hij dit kasteel met het laboratorium had gezien was er geen houden meer aan. Het bleek dat de professor in Polen ook al een groot laboratorium had. Hij had reeds verschillende grote uitvindingen op zijn naam staan voordat hij naar Holland kwam. Maar deze kwamen, in en buiten Polen, vaak in verkeerde handen terecht. Vooral dat laatste heeft hem er toe gebracht zich voorgoed in Holland te vestigen. Hij is hier eigenlijk opnieuw begonnen en heeft besloten enkel voor eigen genoegen te werken. Hij heeft niet veel vertrouwen meer in de mensheid. Vandaar dat hij geen staf van medewerkers meer om zich heen wil hebben. Jochem is zijn enige medewerker (en vertrouwensman).

'Jullie wonen hier eigenlijk als een stel kluizenaars,' waagt Jan op te merken. Eigenlijk heeft hij direct al spijt van zijn opmerking, wanneer hij naar het betrokken gezicht van de professor kijkt. Jochem vangt het leuk op: 'Ja, dat zou je best zo mogen noemen. Wat mijzelf betreft valt dat nogal mee. Ik heb uit mijn studietijd veel vrienden en vriendinnen over gehouden. Zo ga ik in Delft, Den Haag of Amster-

dam nog wel eens een weekendje stappen.'

Wanneer hij dan met enthousiaste verhalen terug komt heeft hij aan de prof een prima luisteraar. Deze geniet wel van de verhalen. Jochem vertelt ook dat hij de laatste tijd het idee kreeg dat de professor niet zo blij was met de zelf gekozen afzondering waarin hij leeft. Toen hij hoorde hoe Jochem was geholpen door de jongens, zei hij plotseling dat het een goed idee was ze eens op visite te vragen. 'En zie, hier zijn jullie dan,' besloot Jochem zijn verhaal. De professor heeft dit alles schijnbaar wat over zich heen laten gaan, maar richt zich nu heel direct tot het viertal.

Even valt er een stilte waarin de jongelui het gevoel krijgen dat de prof met zijn vriendelijke doch priemende ogen hun binnenste afspeurt. Het lijkt wel een eeuwigheid, voordat hij het woord neemt: 'Toen Jochem mai dat vertelde dacht ik: Kaik er zain op aarde toch ook nog wel koete mensjen en ik kan toch ook niet al main keheime meenemen in main graaf. Ool ben iek wel nieuwskierig wat jullie van main oitviendingen vienden. Iek denk wel dat iek jullie kan vertrouw. Miskien zain jullie wel de enike kaste die iek oit zal ontfang. Wat iek jullie wel wil fraag is niet verder te praat over alles wat jullie te sien kraig!

De jongelui verzekeren in alle toonaarden dat ze zeker niet zullen doen. 'Kenoeg, kenoeg!' roept de prof met zijn handen boven zijn hoofd zwaaiend.'

Nu neemt Jochem weer de touwtjes in handen. 'Laten we maar eens wat rond gaan neuzen. We gaan nu naar een andere ruimte, maar hoe je daar moet komen wil de professor ook voor jullie nog geheim houden. Pas op: daar gaan we!'

De lampen in de ruimte doven langzaam en dan in een volstreekte duisternis begint er iets te zoemen. Dan voelen de gasten de grond onder zich wegzakken. Het geeft een gevoel alsof je in een snelle lift staat. Steeds sneller zakken ze weg en ze moeten zich voor hun gevoel al op een behoorlijke diepte bevinden wanneer de 'lift' begint af te remmen. Binnen enkele seconden wordt de ruimte door sterke lampen helder verlicht zodat ze met hun ogen nog staan te knipperen wanneer Jochem aankondigt: 'Zie hier het laboratorium!'

Ze staan voor een grote, heldere, ruimte, waarin het ene apparaat nog indrukwekkender overkomt dan het andere. Eenzelfde vraag brandt op ieders lippen: 'Waar houdt de professor zich mee bezig?' Het lijkt wel of deze hun gedachten geraden heeft wanneer hij Jo-

chem toeknikt en zegt: 'Toe maar, braand mal loos.'

Jochem loopt naar een stenen muurtje in de hoek van de zaal en zet daar een lucifersdoosje bovenop, dan loopt hij naar het andere einde van de zaal en pakt iets in zijn hand dat veel weg heeft van een kleine platte zaklantaarn.

Dan roept hij: 'Kijk naar het doosje!' Ze richten hun blikken op het lucifersdoosje en na enkele seconden zien ze het doosje naar achteren schuiven totdat het over de rand valt. Het lijkt wel of een onzichtbare hand of wind het heeft verplaatst. Er valt een voelbare stilte die door Jochem doorbroken wordt door aan Jan te vragen een baksteen op het muurtje te plaatsen. Jochem roept weer: 'Let op!' Even later zien de jongelui, met ingehouden adem, de baksteen in beweging komen en achter het muurtje verdwijnen.

Nog voor ze van hun eerste verbazing zijn bekomen vraagt Jochem of ze met zijn allen tegen het muurtje willen duwen om de stevigheid te testen. Ze duwen en trekken uit alle macht, maar het bouwwerk weet niet van wijken. 'Stop maar,' roept Jochem, 'daar gaan we weer!'

Deze proef overtreft de vorige. Het blijft tien seconden stil maar dan... De professor drukt zijn brilletje wat vaster op zijn neus alsof hij nog meer wil genieten van de beduusde gezichten van zijn gasten.

Een licht geluid wordt hoorbaar... het muurtje begint te kraken alsof een onzichtbare figuur het steen voor steen probeert of te breken. Steeds luider wordt het gekraak totdat het hele muurtje in elkaar is gestort. De jongelui snellen toe en zien dat geen één steen op de andere is gebleven. 't Blijft even stil, maar dan breekt het tumult los: 'Hoe kan dit? Hoe werkt dit? Dit is toverij! Nee, dit is black magic!' 'Ho, ho,' roept Jochem, 'mag ik even protest aantekenen? Dit heeft niets met goochelen te maken. Dit is wetenschap, zuiver wetenschappelijk te verklaren. Ik zal het jullie zo eenvoudig mogelijk uitleggen.'

Dan begint Jochem te vertellen dat de prof al jaren bezig is geweest te zoeken naar een nieuwe vorm van energie en hoe die te bundelen, te benutten, te verplaatsen enzovoort. Vorig jaar pas is hij erin geslaagd deze vorm van energie te ontdekken. Hij is nu zover dat hij deze energie op vele manieren kan toepassen, hoewel het eind nog lang niet in zicht is.

Als Jochem stopt met dit boeiende verhaal vraagt Joyce nieuws-

gierig: 'Als er nu een stalen wand had gestaan in plaats van een stenen muurtje, wat was er dan gebeurd?' 'Koete vraag,' zegt de professor, die duidelijk zichtbaar van de voorstelling geniet. 'Kaik, dan hadden wai tien mal soviel tait nodig kehat, maar het was oens toch kluukt. Wai hebben soiets al mal keprobiert.'

Jochem knikt bevestigend: 'Als je heel lang doorgaat dan valt het metaal zelfs in heel kleine deeltjes uit elkaar.' 'Zelfs in moleculen zeker?' merkt Piet wijsgerig op. 'Hé!' roept Judith uit, 'nu begrijp ik waarom de professor niet wil dat zulke uitvindingen in handen van verkeerde mensen terecht komen!'

'Dat klopt, 'mompelt Jochem. 'Maar je volgende vraag zal zeker zijn: Maar als dat nu toch eens gebeurt?'

Judith begint te lachen. 'Goed geraden.'

De professor fluistert Jochem wat in het oor. Deze knikt en vraagt: 'Wie van jullie is het meest technisch aangelegd?'

De jongelui kijken elkaar even aan en dan zegt Jan spontaan: 'De tweeling!' Jochem glimlacht fijntjes. 'Oké, dan mogen jullie als dieven proberen achter het grote geheim te komen. Maar heel voorzichtig anders kom je er nooit achter.'

De beide meisjes nemen achter een werkbank plaats en buigen zich over het apparaatje. 'Hé, wacht even,' zegt Jochem. 'Zet even deze werkbril op. Jullie zullen best goede ogen hebben, maar je weet nooit wat er gebeuren kan. Het is een bril met veiligheidsglas en geen bril met lenzen, zoals je misschien veronderstelt. Maar ga je gang.' De jongens buigen zich over de meisjes heen. Deze beginnen enkele lipjes om te buigen en er wat schroefjes uit te draaien. Er komt wat beweging in het apparaat.

'Daar komt de inhoud aan jongens!' roept Joyce enthousiast. Maar dan... een korte plof en de inhoud komt inderdaad naar buiten, maar hoe? Door de kleine explosie is het apparaat uit elkaar geploft. De werkbank en zelfs de vloer liggen bezaaide met kleine onderdeeljes: paneeltjes, chips, transistors. Kortom alle elektronika ligt al of niet uitgestald voor de verblufte gezichten van het viertal. Als ze wat van de schrik bekomen zijn, stottert Piet: 'Nu begrijp ik pas dat niemand achter het geheim van de eh, het, eh... hoe heet zó'n apparaat eigenlijk?' 'Dit is oenze trillofoon. Die namen worden alait bedenk door Jochem,' antwoordt de professor. Jochem kucht wat om zich een houding te geven en vertelt dat dit een van de eerste toepassingen van de Z.E. is.

'Wat is dat?' vragen ze in koor. 'Oh, ja, dat betekent Zlaskiansky Energie,' legt Jochem uit. Ze raken niet uitgevraagd! 'Zat er gas in het apparaat dat ontplofte?' vraagt Joyce. 'Nee hoor, het is een kleine hoeveelheid gebundelde Z.E..

Het is net voldoende om het apparaat te vernietigen, zodat het niet nagemaakt kan worden. Maar het is te weinig om iemand ernstig te verwonden.'

De professor heeft zich wat op de achtergrond gehouden, maar mengt zich nu ook in het gesprek: 'Kaik, op deze wijze besjerm iek main oitfiendingen!'

Het is even stil en je ziet het viertal nadenken. Dan komt Jan heel voorzichtig met zijn vraag: 'Kun je het apparaat doorlichten met Röntgenstralen of zoiets. Dan kun je toch zo ongeveer zien hoe het er van binnen uitziet?'

De professor knikt naar Jochem en deze merkt op: 'Een verstandige vraag. Maar daar hebben we ook aan gedacht. Als je een of andere straal op het apparaat richt dan ploft het op dezelfde wijze uit elkaar.'

Judith kan niet los komen van het probleem en komt met de opmerking dat het ongesloopt toch in verkeerde handen zou kunnen komen. Dan zou het dus gewoon gebruikt kunnen worden. Een slim glimlachje verschijnt op het gezicht van de professor. 'Dat verhaal iest koet. Maar laten wai die proef op die som neem. 'Hij geeft een nieuwe trillofoon aan Piet en vraagt hem weer een steen omver te stralen. Terwijl de professor met zijn rug tegen een kast leunt probeert Piet de steen omver te krijgen. Seconden verstrijken en de andere drie kijken in spanning toe. Maar... er gebeurt niets. 'Hoe kan dat nou,' vraagt Piet verbaasd. De professor geeft geen antwoord, maar neemt het apparaat van Piet over en... binnen enkele tellen valt de steen van de tafel. 'Ah,' roept Jan triomfantelijk uit, 'er zit een verborgen schakelaartje op het apparaat.'

'Mis,' lacht Jochem, 'maar ik zal het jullie uitleggen.' Als de professor een stap opzij doet zie je een kast met kleine knopjes. Elk knopje staat draadloos in verbinding met een uitvinding. Bij een lampje dat brandt staat: trillofoon 2. Jochem vertelt dat op het moment dat Piet het apparaat mocht uitproberen de professor stiekum het bijbehorende knopje had ingedrukt zodat het apparaat werd uitgeschakeld. Jan stamelt: 'Niet te geloven en hoe ver reikt die afstandsbesturing?' De professor grimast en zegt op bescheiden wijze: 'Iek kan die hele

wereld bestraik.'

Nu valt er een lange stilte. Iedereen is met zijn eigen gedachten bezig. Dan zegt Judith: 'Ik wil niet zeuren, maar als U nu niet weet of het apparaat in verkeerde handen terecht is gekomen, dan zou het toch nog op een slechte manier gebruikt kunnen worden?'

Ze zien dat deze vraag de prof pijnlijk verrast. Hij schijnt even na te denken en zegt dan zachtjes: 'dat iest joist. Daaroem heb iek ook nooit pottekaikers willen ontfangen. Als iek niet zou weten waar het appraat iest, zou iek mai zeer oengeluukig foelen.'

Allen knikken ernstig. De spanning wordt doorbroken door Jochem die op vrolijke toon aankondigt dat er meer in de wereld te koop is dan Z.E., bijv. een kop thee of koffie. De anderen zijn dit roerend met hem eens en op een zelfde wijze als ze naar beneden zijn gegaan, stijgen ze weer. Even later zitten ze gezellig bij elkaar in de grote huiskamer van hun gastheer. Ze krijgen nu de gelegenheid eens wat over zich zelf te vertellen, omdat de prof opmerkt dat hij nu genoeg over zichzelf heeft verteld.

Wanneer Joyce op haar horloge kijkt ziet ze tot haar schrik dat het al tegen zessen loopt en dat ze op huis aan moeten. Ze nemen hartelijk afscheid van hun sympathieke gastheer en wandelen met Jochem door de tuin naar de poort. Onder de wandeling vertelt Jochem welke planten en bomen er al zo te vinden zijn in het park. Het meest interessant vinden de jongelui het verhaal over de grote eik die midden in de tuin staat en die een doorsnee van een meter heeft, een eeuwenoude boom. Ze staan versteld van de kennis van Jochem die niet alleen beperkt blijkt te zijn tot de kennis van Z.E..

Door een simpele druk op een apparaatje gaan nu de zware deuren van de hoofdpoort open. Ze aarzelen even wanneer ze er voor staan. Zouden ze weer in de diepte verdwijnen? Ze geven hun ogen zo goed de kost dat Jochem er hartelijk om moet lachen. Ze kunnen niets bijzonders ontdekken. Op een normalere wijze dan ze gekomen zijn verlaten ze de poort. Terwijl hij de poort achter hen sluit wijst Jochem hen er nogmaals op niet met anderen te praten over datgene dat ze gezien hebben deze dag. Ze beloven dat plechtig en fietsen daarna zwiiggend naar huis.

Opa en Oma Kloppers zitten op de bank voor het huis en wuiven naar de thuiscomers. 'Nou, nou,' zegt Opa, 'die hebben de pap wel op zo te zien en te horen. Ze hebben niet veel babbels!' Oma beaamt dat: 'Ze hebben niet veel conditie, die stadskinderen, hoor je wel eens

zeggen.' Opa steekt een waarschuwendende vinger op: 'Laten ze dat maar niet horen.'

De jongelui zetten hun fietsen tegen het hek en gaan onder het gezellig gebabbel van oma en opa naar binnen. 'Zal ik pannenkoeken voor jullie bakken,' vraagt Opa. 'Dat zal er wel ingaan na zo'n lange tocht.' Welke route hebben jullie eigenlijk gevolgd Jan?' Jan schrikt merkbaar van die onverwachte vraag. 'Eh, oh, die langs de drie meertjes en toen over de hei terug langs het openluchttheater,' liegt hij er vlot op los. Het is goed dat opa met de rug naar hem toe staat want hij krijgt een hoofd als een gestoofde peer.

'Zo,' zegt oma, 'dat is wel een kilometer of vijftig.' Jan bromt: 'Ja, zoiets.' Ondertussen kijkt hij strak naar zijn bord waarop opa een overheerlijke kaaspannekoek laat glijden. 'Zo die heb je als gids dan wel verdiend!'

De pannenkoeken smaken voortreffelijk en al etende komen de gedachten wat op een ander spoor. Na het eten speelt de tweeling nog een spannend partijtje badminton op het grasveld met Piet en Jan als tegenstanders. De meisjes winnen. Dan zakken ze lui in hun stoelen onder het genot van een lekker kopje koffie van oma Kloppers.

Na de koffie besluit de tweeling te vertrekken. Jan, ridderlijk als altijd, biedt galant aan de dames te vergezellen. Maar wat een afgang... De meisjes schieten in de lach om zijn aanbod en vragen hem of hij dan zijn volledige wapenrusting mee moet nemen om hen te verdedigen tegen rovers of ander gespuis. Jan kleurt hevig en mompelt iets van: 'geëmancipeerde trutten.' Hij stuitert snel naar binnen. Piet lacht zich inwendig blauw en pakt speels de beide meisjes bij een oor en zegt vaderlijk: 'Als je je onderweg bedenkt en toch allemaal vreemde kerels achter bomen denkt te zien, mag je omdraaien!' De meisjes gieren het uit en racen onder armgezwaai de laan uit.

Piet duikt, binnengekomen, nog even achter de piano. Het wil niet vloten en hij stelt Jan voor een partijtje te dammen. Deze stemt brommend in.

Opa Kloppers haalt de fiets van Piet weg bij het hek en zet deze in het schuurtje. Toevallig valt zijn oog op de kilometerteller, die op de vooras is gemonteerd. Deze wijst acht kilometer aan! Opa glimlacht wijs en mompelt: 'Vreemd, maar ze behoeven me ook niet alles te vertellen.'

3. *Kees, de nieuwe aanwinst*

'Middag Kees,' begroet Jan de jongen die behendig met zijn elektrische rolstoel langs de winkeldeur manoeuvreert. 'Je boft makker, ik heb een nog warm krentebrood voor je achter kunnen houden.'

'Te gek Jan,' lacht Kees, 'inpakken maar! Heb je nog zo'n lekkere slagroomtaart. Er valt wat te trakteren.'

'Hé, ik dacht dat je in oktober jarig was?' Kees knikt. 'Klopt, maar ik ben vorige week geslaagd voor mijn examen zendamateur C.' Jan kijkt Kees bewonderend aan. 'Nou, daar word ik een beetje stil van. Dat is toch het hoogste dat je halen kunt?' Kees kleurt een beetje en mompelt verlegen: 'Valt wel mee hoor.' Maar dan heel enthousiast: 'Als je zin hebt kom dan vanavond op mijn tuinfeest. Je mag nog meer vrienden of vriendinnen meebrengen als je wilt, mits ze van een feestje houden.' Jan ziet dat wel zitten en roept al even geestdriftig: 'Je kunt op ons rekenen!'

Kees komt helemaal in de stemming. 'Dan kun je gelijk de nieuwe apparatuur zien, die ik afgelopen winter heb gebouwd. Als het een beetje meezit ga ik weer een babbeltje houden met die man in Nieuw Zeeland. Die heb ik gisteravond luid en duidelijk ontvangen. Ik heb met hem afgesproken dat ik hem vanavond acht uur Hollandse tijd weer op zou roepen.'

Nadat Kees heeft afgerekend, stevent hij weer op de deur af. Even een klein morsetoonachtig fluitje en een enorme bouwvier legt zijn ruig behaarde poten op de deurknop en... opent keurig de deur voor zijn baas.

'Nou, nou,' prijst Jan, 'die leert gauw aan!' Kees glundert.

'Klopt. Over veertien dagen hoopt hij zijn diploma te behalen. Goed hè, een hond met een diploma: Vidocque, gediplomeerd politiehond. Het leuke is dat ik alle oefeningen met hem zelf heb kunnen instuderen. Al kan ik niet lopen, fluiten, roepen en vooral commanderen kan ik als de beste. Nou tot vanavond dan!'

Kees rijdt naar buiten, terwijl de bouwvier met zijn achterwerk de deur open houdt. Jan staat met open mond te kijken hoe vlot dat tussen

baas en hond gaat. Veel tijd om daarover na te denken heeft hij niet want daar stapt al weer een volgende klant naar binnen. Het is Jochem.

'Nou, nou, dat is me even een hond! Wie is die jongen? Ik heb hem wel eens vaker gezien.'

'Dat is Kees Verhulst van de timmerman.'

'Is Kees zo geboren,' vraagt Jochem voorzichtig. Jan schudt zijn hoofd. 'Nee, hoor. Hij heeft enkele jaren gelden een ongeluk gehad. Een afslaande auto verleende hem geen voorrang toen hij met zijn brommertje rechtdoor wilde gaan. Na het ongeluk is hij verlamd gebleven aan beide benen. Het was net een maand na zijn afstuderen aan de TH in Delft. Hij heeft elektronika gestudeerd en is cum laude geslaagd.'

Jan vertelt over de moeilijke periode die Kees achter zich heeft liggen. Kees heeft het in het begin erg moeilijk gehad maar hij is de laatste twee jaar weg van radio en alles wat er mee te maken heeft. Zo heeft hij in de kortst mogelijke tijd alle zenddiploma's, die er zijn, binnen gehaald.

'Hé,' zegt Jan, 'hij geeft vanavond een tuinfeest, omdat hij voor het laatste diploma nu ook geslaagd is. Ga mee met ons Jochem! Hoe meer zielen hoe meer vreugd!'

Jochem weifelt even maar zegt dan: 'Akkoord, ik moet er ook wat meer tussen uit. Sinds jullie bezoek dringt de professor er ook meer op aan. Tussen haakjes, hij vroeg wanneer jullie weer eens kwamen.'

Jan krabt peinzend achter zijn oor. 'Eigenlijk zouden wij wel willen, maar we zijn pas geweest. Het leek ons zo opdringerig.'

Jochem kijkt verbaasd. 'Ben je mal. Hij vond het prachtig en hij heeft echt tijd genoeg. Je moet weten dat hij uit een schatrijke Poolse familie komt. Dus hoeft hij met uitvinden geen haast te maken. Er hoeft niet direkt geld op tafel te komen.'

Jan denkt even na. 'Ah, zit dat zo. Nou dan willen we graag zo snel mogelijk weer komen. Morgen of zo? Ik moet het eerst aan de anderen vragen, snap je?'

'Voor mekaar. Ik kom vanavond bij jullie langs. Maar wacht even. Wat moeten we meebrengen?'

Daar heeft Jan ook nog niet over nagedacht. Maar Jochem heeft een prima idee. Hij weet dat de prof nog een paar prachtige wereldkaarten heeft. Hij zal vragen of de professor er één missen kan. 'Is dat

zo'n kaart waarop zendamateurs de vlaggetjes plakken wanneer ze met iemand contact onderhouden?' Jochem knikt bevestigend.

'Blits idee,' reageert Jan enthousiast. 'Ik breng wel wat lekkers mee!'

Jochem verdwijnt nu snel, want de winkel stroomt vol. Jan staat er op maandagmiddag in de vakantie alleen voor. Zijn ouders kunnen dan eens een middagje weg. Bovendien verdient hij er een zakcentje mee. Want hoewel de familie Bullemans zich goed kan redden krijgen de kinderen niet alles wat ze maar wensen. 'Er moet voor gewerkt worden,' vindt vader Bullemans. 'Zo besef je de waarde van het geld beter.' Dat geldt zeker voor Jan. Hij heeft vorig jaar een brommertje gekocht en opgeknapt. Hij is nu zestien en rijdt apetrots op zijn bromvlieg door het dorp.

In de loop van de middag komen Piet en de tweeling langs. Onder het eten van een bolletje vertelt Jan over Kees. Dat feestje zien ze wel zitten. Piet biedt aan een lied in elkaar te stampen. De tweeling denkt wel in staat te zijn er een leuke tekst bij te verzinnen. Het drietal verdwijnt naar de zolder waar Piet de piano vakkundig onder handen neemt. Zijn vrolijke muziek doet veel voorbijgangers stil staan. Vader Bullemans heeft vanmorgen de pianostemmer laten komen en die heeft het museumstuk duchtig onder handen genomen. Het oude beestje doet braaf zijn best, om zich van zijn beste kant te laten horen. De twee meisjes proberen met hun zang een wedstrijd met hem te houden.

Tegen achten rijdt Jochem met het Fordje voor. Hij heeft hem eens extra opgepoetst en hem met wat bloemen opgefleurd. 'Het lijkt wel of we naar een bruiloft gaan,' merkt Judith op. Jan wil daar spits op reageren, maar hij komt er weer zo ongelukkig uit dat hij halverwege zijn verhaal maar stopt, omdat de anderen het uitgieren.

Bij het huis van Kees aangekomen worden ze met muziek ontvangen. De vlag hangt uit. Ze worden hartelijk verwelkomd door moeder en vader Verhulst. Ze mogen gelijk doorgaan naar boven, waar Kees al in spanning op hen wacht. Hij wil graag dat ze alles meemaken. De gehele zolder is als een studio ingericht. Grote vensterramen laten het daglicht gul naar binnen stromen. Voor Kees is er een speciale rolstoellift aangebracht. Kees heeft zijn hoofdtelefoon opgezet en wijst hun zwijgend een plekje aan. Hij heeft een kleur als een biet van de spanning. Hij draait wat aan apparaten waarop lampjes oplichten en wijzers voortdurend schommelen. Volgens de

internationale code roept hij zijn nieuwe radiomakker op. Na enkele malen zijn oproep herhaald te hebben, kraakt er iets in de luidsprekers en luid en duidelijk komt een mannenstem door. Kees veert zowat omhoog in zijn rolstoel. Even later zijn beide mannen in een zeer technisch gesprek gewikkeld. Aan de gezichten van de gasten is te zien dat ze er weinig van snappen. Alleen Jochem schijnt mee te komen. Achter de rug van Kees rolt hij een schitterende wereldkaart uit. Samen met Piet hangt hij hem op aan een wand. Zelfs het doosje met spelden met gekleurde koppen is hij niet vergeten. Net op tijd zijn ze klaar. Kees gaat afsluiten met de mededeling dat hij nog een feestje moet bouwen. Hij zet zijn hoofdtelefoon af en draait zijn rolstoel om. 'Nou, hoe vind je dat? En heb je... nee maar wat is dat voor een schitterende kaart? Zo een had ik altijd graag willen hebben.'

'Nou,' zegt Jan droog, 'daar heb je hem dan.'

De tweeling giert het uit en de spanning ebt weg.

'De rest komt beneden wel,' zegt Jan. 'We hebben bikkesement voor een heel weeshuis meegebracht.'

Even later zitten ze in de tuin, die gezellig met lampionnen en slingers is versierd. Overal zijn gezellige zitjes gemaakt. Steeds meer vrienden en bekenden stromen binnen. Hoogtepunt van de avond vormt het brengen van een muzikale ode aan Kees. Piet heeft zijn keyboard meegebracht en er wordt uit volle borst meegezongen. Jochem schijnt het ook goed naar zijn zin te hebben. Hij praat met Kees over elektronika en wordt steeds enthousiaster. Kees geniet zeer van het feest. 'Het is de avond van mijn leven,' zegt hij.

Het is al laat in de avond wanneer de feestgangers vertrekken onder het zingen van het inmiddels tot een plaatselijke hit verheven 'Kees-sielied'.

4. *Het zoeken wordt beloond*

Tegen koffietijd staan ze voor de poort van het kasteel. Op een normalere wijze dan de vorige keer, worden ze door Jochem ontvangen. Voordat ze de koffiekamer betreden kucht Jochem wat nadrukkelijk en zegt: 'Hierbij mijn verontschuldigen, maar we hebben een onverwachte gast in ons midden.' De jongelui kijken elkaar vragend aan en stappen nieuwsgierig naar binnen en... wie steekt daar joviaal zijn hand op? Kees! Nee maar daar kijken ze van op. De grote bouwier komt vriendelijk snuivend op hen af, nadat Kees hem verzekerd heeft dat het 'goed volk' is.

De professor geniet van de verbazing van het viertal. 'Ja, ja, wie had dat gedacht?'

Jochem zegt lachend: 'Kijk, ik ben gisteren zo onder de indruk gekomen van de kennis van Kees, dat ik de professor voorstelde Kees in onze plannen te betrekken. De professor kan iemand met een grote kennis van elektronika heel goed gebruiken. De Z.E. zou dan een nog grotere toepassing kunnen krijgen, denkt hij.'

Kees frons zijn wenkbrauwen. 'Wat is dat Z.E.?'

Jochem glimlacht geheimzinnig. 'Dat krijg je straks allemaal haarfijn voorgeschoteld. Maar laten we eerst eens het gebak van Jan op tafel toveren.'

Tijdens de koffie ontspint zich een levendig gesprek. Dan stelt de professor voor om maar eens in het laboratorium te gaan kijken. Op dezelfde wijze als de vorige keer dalen ze af. Kees kan een kreet van verbazing niet onderdrukken bij het zien van al die apparatuur. Op het moment dat de jongelui naar binnen willen stappen zegt de professor: 'Wacht even. Laat Jan even probier vorziechtig naar vorn te loop, maar heel vorziechtig!'

Jan kijkt wat verbaasd, maar schuifelt dan zo voorzichtig mogelijk naar voren. Niet voorzichtig genoeg kennelijk, want... hij stuitert terug alsof hij tegen een onzichtbare wand is opgelopen! Een grote bult verschijnt dan ook weldra op zijn voorhoofd en hij wrijft met een pijnlijk gezicht over zijn rechterknie.

'Ekskoes, ekskoes,' roept de professor verschrikt uit. 'Iek had je nog beter moeten waarschuw.'

De jonge gasten staren met verbazing naar Jan, die wat beduusd van de een naar de ander staart. Jochem lost het raadsel op door te zeggen: 'Kijk dit is nu een van de vele toepassingen van Z.E. De professor is er kortgeleden in geslaagd de Z.E. zo te verdichten dat het nog harder is dan beton of metaal.' Er valt een stilzwijgen. Iedereen is zeer onder de indruk.

'Ah,' zegt Joyce, 'nu begrijp ik dat inbrekers hier weinig kans hebben.' Jochem knikt. 'Je kunt ook geen gat in deze muur boren, want het gat trekt direkt weer dicht als je de boor terugtrekt.'

De prof heeft het hele verhaal glimlachend aangehoord, maar nodigt de gasten nu uit mee naar binnen te gaan. De muur blijkt plotseling niet meer te bestaan. Niemand heeft gezien hoe de professor dit heeft klaargespeeld.

Op verzoek van de jongelui wordt de werking van de trillofoon nog eens aan Kees gedemonstreerd.

Na het middagmaal vraagt de prof, wat ze nu eigenlijk zouden willen doen. Kees vraagt of hij wat verder bijgepraat kan worden in de Z.E. materie. Jochem wil dit graag voor zijn rekening nemen. Judith die gek is op oude kastelen vraagt of ze misschien een dwaaltocht door het kasteel mogen ondernemen. Ze denkt dat er vast wel onderaardse gangen te vinden moeten zijn en dat lijkt haar het einde. Daar zijn de andere drie ook wel voor te porren. Ze worden nog enthousiaster wanneer ze horen dat Jochem nog een heel oude kaart van het kasteel voor ze heeft. Heel vaag aangegeven moeten daar nog onderaardse gangen op staan. Tot zijn spijt moet hij bekennen dat hij ze nooit heeft kunnen vinden. Hij geeft echter wel toe dat hij ook nooit erg fanatiek heeft gezocht. Tot hun verrassing stelt de professor voor de trillofoon mee te nemen op hun tocht. Je weet nooit hoe je door het instorten van wanden ingesloten zou kunnen worden. Ze moeten echter beloven geen misbruik van dit bijzondere apparaat te maken. De jongelui knikken plechtig. Judith vraagt aarzelend: 'Wanneer je zo'n apparaat op mensen richt, wat gebeurt er dan?'

De prof kijkt ernstig en vraagt aan Jochem of hij die vraag wil beantwoorden. 'Let op!' zegt hij. Hij loopt met zijn gasten de tuin in en zet een bloempot op een muurtje. Dan vraagt hij aan Judith of zij de bloempot 'omver wil stralen.'

Zij richt het apparaatje op de bloempot en deze begint te verschui-

ven, maar dan... springt Jochem tussen de bloempot en Judith in. Grote schrik tekent zich af op het gezicht van het meisje. Jochem begint te lachen en roept: 'Blijf kijken naar de bloempot!' Ze zien nu dat het geschuif heeft opgehouden. Dan doet Jochem een paar stappen terug en... de bloempot schuift steeds verder totdat hij van de rand van het muurtje valt. Jochem vertelt hun dat de professor altijd gezegd heeft dat hij niet graag een apparaat zou maken dat een levend wezen zou kunnen vernietigen. De Z.E. is zo geprogrammeerd, dat haar werking stopt zodra zij een levend wezen ontmoet. 'Nou jongelui, veel plezier er mee!!' Zo besluit Jochem zijn verhaal. Het gezelschap dat achterblijft kijkt elkaar wat wezenloos aan. Ze vallen hier van de ene verbazing in de andere. Jan heeft zijn posities het eerst weer bij elkaar en roept enthousiast: 'Kom op lui. We hebben maar een paar uurtjes de tijd om het kasteel op zijn kop te zetten.'

In de schaduw van de grote eik gezeten bestuderen zij de plattegrond. Er moet wel voorzichtig mee worden omgesprongen, want het sterk vergeelde papier valt van ouderdom haast uit elkaar. Daarom stelt Piet voor om er zo snel mogelijk een fotokopie van te maken. Dat vindt iedereen een prima idee, temeer daar dit het enige exemplaar is.

Bij een nadere bestudering blijken er inderdaad enkele gangen te zijn aangegeven en vol goede moed starten ze hun onderzoek.

Ze dalen eerst af naar de voorraadkelder, waar ze Jochem ontmoeten die wat drankjes naar boven haalt. 'Hé, makkers, hier hebben jullie een paar zaklantaarns gevoed met Z.E. Dan kom je nooit in het donker te zitten!'

Ze bedanken hem voor zijn goede zorgen. Hij roept hun nog toe dat hij al eens uren heeft gezocht in deze kelder, maar zonder resultaat. De jongelui laten zich niet ontmoedigen en beginnen geestdriftig de muren te onderzoeken. Want volgens Piet wijzen de vage strepen op de tekening op de aanwezigheid van een verborgen deur of iets dergelijks. Na een uurtje intensief zoeken, waarbij geen vierkante decimeter wordt overgeslagen, zegt Joyce als eerste: 'Hallo lui, ik stop er even mee.' Ze laat zich lui achterover zakken tegen een wijnvat. De zoekdrift bij de andere is zo te zien ook aardig geluwd. Bij het licht van een Z.E. lantaarn bestuderen ze de plattegrond nog eens nauwkeurig. Na wat heen en weer gepraat besluiten ze naar de bibliotheek te gaan. Vage lijntjes geven weer wat hoop.

De middag vliegt voorbij, maar zonder resultaat. Het oude kasteel geeft zijn geheimen niet snel prijs. De verwachte onderaardse gewelven, zo die er mochten zijn, worden niet ontdekt. Wat teleurgesteld schuiven ze aan tafel, die door Jochem smaakvol is gedekt. Kees praat honderuit en zijn enthousiast gekwebbel staat in schril contrast tot de zwijgzaamheid waarin de andere gasten zich hebben gehuld. Als Kees dan ook even stopt valt er een immense stilte die hem dan ook doet uitroepen: 'Hallo hebben jullie geesten ontmoet vandaag en mag ik vragen hoe ze heten?'

Ze schrikken op uit hun gepeins en Piet toetert terug: 'Hallo hier Piet, ik ontvang u zeer luid en overduidelijk.' Daarop schiet iedereen in de lach. Jochem zegt: 'Ik snap het wel. Jullie hebben nog geen gang kunnen vinden. Ik heb die kaart al vaker in handen gehad en heb al heel wat uurtjes doorgebracht met zoeken. Het zou mij dan ook verbaasd hebben als jullie direct resultaat zouden hebben geboekt.' Hij is echter wel van mening dat dit oude kasteel, dat uit de Middeleeuwen stamt, vluchtgangen of onderaardse schuilplaatsen zou moeten hebben. 'Maar enfin, jullie hebben nog een hele vakantie voor de boeg om je geluk te beproeven. De professor en ik zijn eigenlijk ook wel nieuwsgierig naar de geheimen van dit kasteel.' Door deze opwekkende woorden stijgt de stemming weer aanzienlijk.

Piet heeft ook weer moed gekregen en vraagt aan Jochem of hij de kaart mag kopiëren. Dat kan. In de bibliotheek staat een kanjer van een apparaat verzekert Jochem. Je kunt er de gehele kaart onderleggen.

'Smaakt het koet?' vraagt de professor. Deze vindt het kennelijk een feest om met meer dan twee mensen aan tafel te zitten. De jongelui haasten zich om beurt om hem te verzekeren dat het eten uit de kunst is. 'Zullen we helpen afwassen?' vragen ze na afloop in koor. Jochem schudt zijn hoofd. 'Geen sprake van. Ik doe het wel als jullie weg zijn. Ik zet alles in de afwasmachine en dan is het zo gepiept. Ik heb een beter voorstel: Laten we een partijtje midgetgolf gaan spelen. We hebben een klein baantje achter het kasteel liggen. Kees kan er heel goed bijkomen met zijn rolstoel.'

Dat lijkt hun allen een prima idee. Piet vraagt of hij dan de kopie van de kaart mag maken. Dat kan. En zo ziet Piet als hij de bibliotheek binnentreedt de anderen langs de ramen komen op weg naar de golfbaan.

Het apparaat is zeer eenvoudig te bedienen. Piet schuift de tekening onder de klep en maakt een afdruk. 'H'm, ziet er aardig uit, maar het kan nog wat donkerder.'

De tweede wordt beter en Piet besluit er een voor reserve te maken. Per ongeluk tilt hij de klep te vroeg op en kijkt dan als het ware door de kaart heen in het felle licht van de lampen dan... een kreet van verbazing. Door de tekening heen ziet hij nog veel meer lijnen lopen. Piet pakt de kaart op en legt hem op een lichtbak. Dan... is het duidelijk: er zijn twee tekeningen over elkaar heen geplakt! De onderste tekening schijnt vrij duidelijk door de bovenste heen. De twee tekeningen verschillen zo te zien heel duidelijk ten opzichte van elkaar. Plotseling valt Piet iets merkwaardigs op: de windroos die op een kaart altijd het noorden aangeeft, in dit geval de ligging van een gebouw, staat op de bovenste tekening in de linkerbovenhoek en op de onderste in de rechter benedenhoek.

'Ah,' roept Piet, 'ze zijn verkeerd op elkaar geplakt. Per ongeluk of... expres?' Hij denkt er verder niet over na, maar pakt een rode viltstift en probeert alle lijnen van de onderste tekening op die manier naar boven te halen.

Al snel wordt duidelijk dat er lijnen bij zijn die duiden op het bestaan van onderaardse gangen of wat daar ook voor door mag gaan. Heel duidelijk is bijvoorbeeld te zien dat vanuit het oude koetshuis een gang in de richting van het plantsoen gaat. Het begint te tintelen in Piet. Dat zal een verrassing zijn! Piet pakt de kaarten bij elkaar en verlaat de bibliotheek. Even weifelt hij. Dan haast hij zich in de richting van de eetkamer en haalt snel een ZE-lantaarn op. Dan sluipt hij, ongezien in de richting van het koetshuis. De deuren staan open. Enkel het Fordje en wat tuingereedschappen vullen de ruimte. Meer staat er niet. Alleen wordt zijn aandacht getrokken door een enorme schoorsteenmantel met daaronder een stookplaat. Waarschijnlijk werd hier vroeger gestookt bij felle koude.

'Ja, hier moet de ingang zich toch bevinden!' mompelt Piet. Hij tast de schoorsteen en de wand af, zelfs de vloer. Maar er is niets te vinden dat op de aanwezigheid van een gang duidt. Na een kwartiertje zoeken laat Piet zich wat moedeloos op de grond zakken. Hij bestudeert de kaart nogmaals, maar dat levert geen nieuwe informatie op. Wat stijf geworden van het zitten op de koude vloer hijst hij zich omhoog aan een van de leeuwepopjes die de rand van de schoorsteenmantel opsieren. En dan... het leeuwepopje beweegt

zich onder zijn hand. Piet draait voorzichtig het kopje in de richting van de wijzers van de klok en een schurend geluid vult de ruimte... de achterkant van de open haard is verschoven en een nauwe spleet is zichtbaar. Piet trekt aan de plaat die gemakkelijk meegeeft. Even later kan hij zijn hoofd door het gat steken. Piet knipt de lantaarn aan. Een mufte lucht komt hem tegemoet.

Tegelijk ziet hij dat een smalle stenen trap om een bocht verdwijnt. Piet wordt zo gegrepen door deze ontdekking dat hij geen moment aarzelt. Vol spanning daalt hij de trap af. Als hij een aantal treden gegaan is, hoort hij achter zich een schuivend geluid. Tot zijn grote schrik ziet hij dat er een complete muur tussen hem en de ijzeren plaat is geschoven. Ondanks verwoede pogingen is er geen beweging in de massa te krijgen. Ondanks de koele lucht die hem omringt begint hij toch te transpireren. Hij betreurt nu reeds zijn overmoed. Hij had de anderen er in moeten betrekken. Maar ja, gedane zaken nemen geen keer! Piet besluit de trap verder af te dalen. De trap maakt nogmaals een bocht en hij komt in een lange gang terecht. Zijn schoenen zuigen zich vast aan de bodem. Even later bemerkt hij tot zijn grote schrik dat de weg versperd wordt door een grote berg stenen en zand, die tot de zolder reikt. 'Een instorting,' peinst hij hardop. Er is geen doorkomen aan. Hij besluit dan ook maar om terug te keren. Er zit niets anders op dan te wachten op hulp. Die kan nog wel eens lang uitblijven realiseert hij zich. Ze zullen hem boven wel op een zeker ogenblik gaan missen en er zal dan wel gezocht worden. De vraag, of ze dan op zo'n rare plek zullen gaan zoeken, blijft hem bezig houden. Enfin, afwachten maar.

'Tsjonge, tsjonge Jochem, je bent werkelijk een crack. Maar je oefent hier zeker iedere avond een uurtje hè,' lacht Judith. Jochem grinnikt wat verlegen en zegt dat hij wel veel speelt, maar niet iedere avond.

Het is een mooie zomeravond en de professor stelt dan ook voor wat te gaan drinken op het terras.

'Hé,' zegt Jan, 'waar blijft Piet? Hij zou gaan kopiëren, maar daar doe je toch geen uur over. Even kijken in de bibliotheek.' Jan loopt op een drafje weg en de anderen nestelen zich in de tuinstoelen.

'Geen Piet te zien in de bieb,' constateert Jan al snel. Hij loopt in de richting van het kopieerapparaat.

'Ah, hij is hier wel geweest, want hier heb je zijn eerste probeersel.'

Terug bij de anderen moet hij bekennen dat Piet niet te vinden is. Er wordt verbaasd gereageerd. Jochem vermoedt dat hij door het kasteel loopt te dolen en de tijd vergeten is. Ze besluiten Piet te gaan zoeken. Het duurt wel even voor dat ze alle vertrekken hebben doorzocht, maar van Piet geen spoor. 'Hij heeft zich vast verstopt, die flauwerd,' oppert Joyce. 'Maar weet je wat? We gaan niet verder met zoeken. Die lol gunnen we hem niet.' Daar zijn de anderen het wel mee eens.

Ondertussen heeft Jochem drankjes en hapjes gehaald en enkele fakkels aangestoken. Er ontstaat een gezellig sfeertje. Maar naarmate de avond vordert daalt de stemming wat. Jochem voelt dat goed aan en merkt op: 'Piet mag nu wel eens te voorschijn komen. De lol is er nu wel af.'

De anderen halen opgelucht adem. Ze zitten er toch wel mee. 'Dan moeten we nu serieus gaan zoeken. Als iedereen nu een gedeelte van het kasteel voor zijn of haar rekening neemt. Dat lijkt mij het beste.' Maar dan komt Kees met zijn voorstel. 'Kunnen we Vidoque niet laten zoeken? Dan kan hij gelijk eens aantonen dat hij zijn brevet waard is.'

Dat idee slaat aan. 'Maar ik moet wel iets hebben van Piet om Vidoque lucht te geven,' bekennt Kees wat schuchter. Judith herinnert zich dat Piet zijn jasje nog in de koffiekamer ligt. Ze haalt deze snel even op en... even later besnuffelt de bouwvier het jasje nauwkeurig om daarna als een pijl uit een boog richting koetshuis te verdwijnen. Een luid geblaf heeft aan dat hij 'beet' heeft. Allen rennen hem achterna. Vidoque staat verwoed te blaffen voor de oude schoorsteen in het koetshuis. Stomverbaasd kijken ze één voor één door de schoorsteenpijp omhoog, alsof Piet in rook is opgegaan. Op het bevel 'zoek' van Kees begint Vidoque nog onrustiger te zoeken. Dan begint hij op een andere toon te blaffen en Kees riept autoritair: 'Stilte!' Die valt dan ook prompt. Het is muisstil, enkel het gezang van een late vogel is te horen en dan... een zacht kloppen dringt tot hen door. Ze beginnen weer opgewonden te praten, maar Kees legt ze met een enkel handgebaar het zwijgen op. 'Stil, ik geloof dat er in Morsetekens wordt geseind.' Weer valt er een doodse stilte waarin Kees prevelt alsof hij in trance is: 'Hier Piet, op-ge-sloten, draaien aan kleed-je.'

Even later is iedereen op zoek naar een kleedje, maar al gauw komen ze tot de ontdekking dat er helemaal geen kleedjes zijn. Kees stamp

met een staaf op de vloer: 'Herhaal, laatste woord!' Prompt komt het antwoord: 'Beeldje, beeldje!' als een haas rent Judith op een leeuwepkopje af en begint te draaien. Tevergeefs echter. Maar dan een kreet van Jochem. 'Kijk, deze moet het zijn, ik zie een spleet aan de achterkant van de haard!' De spanning stijgt met de seconde. En weer is dat schuivend geluid daar en... dan wordt een lichtstraal zichtbaar en even later het gezicht van Piet. Met zwarte vegen op zijn gezicht lijkt hij nog bleker. 'Hartstikke bedankt jongens. Dat was wel even een benauwde grap. De tijd ging zo traag voorbij en ik hoorde maar niets. Wat was ik blij toen ik Vidoque hoorde blaffen.' 'Ja, ja,' roept Kees, 'een hoeraatje voor mijn hond!'

Een daverend hoera stijgt op. De brave hond snapt er niets van en begint van louter enthousiasme de zwarte strepen van Piets gezicht te likken.

Het is koud geworden inmiddels en ze besluiten maar naar binnen te gaan om daar het relaas van Piet aan te horen. Piet vertelt dat hij nog wat vage streepjes ontdekt had op de kaart en toevallig in het koetshuis was terecht gekomen. Doordat hij zich een aan leeuwepkopje ophoes was hij achter het geheim gekomen.

Jochem merkt op dat die lui in de Middeleeuwen er van alles aan deden om goede vluchtwegen aan te leggen. Hij denkt ook dat die dikke schuifmuur diende om het eventuele achtervolgers moeilijk te maken. Dat snapt Jan niet en hij vraagt dan ook ietwat onnozel: 'Maar die achtervolgers konden door aan het beeldje te draaien toch die muur weer verwijderen?' Jochem denkt even na en zegt dan peinzend: 'Ja, dat zou voor de hand liggen. Maar ik zweer je dat er achter die muur een mechanisme is dat je kunt vernielen of blokkeren. Op die manier is het niet mogelijk de muur opzij te krijgen door aan het beeldje te draaien. Nou, voordat je zo'n muur hebt gesloopt ben je een dag verder.'

Het is al laat in de avond wanner Jochem de poort achter ze sluit. Even buiten het kasteel gekomen laat Piet de met rood bijgetekende plattegrond zien. De tweeling en Jan vallen bijna om van verbazing als ze horen en zien wat Piet ontdekt heeft. Joyce met haar groot gevoel voor eerlijkheid vraagt, waarom Piet dan zo heeft zitten liegen daar straks. 'Ach, een paar leugentjes om bestwil,' probeert Piet zich te rechtvaardigen. 'Ik vind het leuk om straks de prof en Jochem mee te nemen op een tocht onder het kasteel, wanneer wij alles hebben doorzocht en in kaart gebracht. Daarom heb ik ook

maar tegen jullie gezegd dat er achter die schoorsteen enkel maar een grote ruimte aanwezig was en geen ingestorte gang. Want misschien zou Jochem dan gaan zoeken en ik vind het veel te leuk straks naar die verbaasde gezichten te kijken.'

Nog onder de indruk van het relaas van Piet fietsen ze zwijgend naar huis, ieder in zijn eigen gedachten verzonken. Joyce vraagt zich af of dat leugentje om bestwil van Piet wel zo juist geweest is. Het is maar goed dat ook zij niet in de toekomst kan kijken, want...

5. *Schimmen onder de grond*

Het is nog vroeg in de morgen wanneer het viertal bij de poort van het kasteel aankomt. Jochem draait net zijn Fordje door de ingang als ze afstappen. Hij stopt en draait een raampje naar beneden. 'Hallo luitjes, jullie hebben er geloof ik weer zin in hè? Ik ga naar het dorp boodschappen doen. Misschien zien we elkaar vandaag nog wel. Oja, jullie zijn niet de eerste gasten. Kees is er al, hij kan hier voortaan beter blijven slapen.'

Jochem zwaait nog even en roept hen nog toe dat ze niet moeten vergeten een trillofoon en Z.E. lantaarns mee te nemen. Oja, of de jongelui even een berichtje willen sturen als ze het kasteel op willen blazen zodat de prof en hij op tijd kunnen evacueren.

De jongelui zetten nog lachend hun fietsen binnen de poort, die zich vanzelf achter hen sluit. Ze gaan regelrecht naar het lab. De professor begroet hen vriendelijk en wenst hun succes met hun nieuwe poging en vraagt gelijk of ze willen blijven eten. Jan zwaait demonstratief met een enorm lunchpakket boven zijn hoofd en zegt dat ze al lang genoeg van de geboden gastvrijheid gebruik hebben gemaakt. De prof glimlacht verlegen en buigt zich dan weer vol belangstelling over het apparaat dat Kees heeft meegebracht. Met de trillofoon en de zaklantaarns op zak gaan ze snel richting koetshuis. Daar gaat Piet hen voor de donkere gang in. Als de stenen muur kreunend hun terugweg heeft afgesneden moeten ze toch wel even slikken. Ze begrijpen nu wat Piet in zijn eentje hier door heeft moeten maken. Veel tijd om daar over na te denken krijgen ze niet. Piet is namelijk als eerste bij de hoop stenen aan gekomen en stelt hen voor het volgende probleem: 'Hallo luitjes, wie ruimt dit even op?' De andere drie in koor: 'Met de trillofoon natuurlijk sukkel!' Na wat beraadslagen komen ze overeen te proberen met de trillofoon laag voor laag te verschuiven.

Joyce denkt hardop: 'Dan kunnen we gelijk horen over welke lengte de gang is ingestort!' Zonder verder commentaar wordt Joyce de trillofoon in de hand gedrukt. 'Achterruit, je weet nooit wat er gebeu-

ren kan,' zegt ze ernstig.

Dan richt ze het apparaat op de bovenkant van de steenmassa en drukt de knop in. Ze wachten in spanning af wat de Z.E. gaat doen. Na enkele seconden begint er in de bovenste laag beweging te komen. de eerste stenen beginnen naar achteren te schuiven en dan volgen er meer. Al vrij snel horen ze de eerste stenen achter de massa naar beneden rollen.

'We hebben geluk lui, geloof ik,' merkt Joyce op. Ze krijgt gelijk want na een kwartier stralen zijn er zoveel stenen verplaatst, dat Judith als eerste in een soort tijgersluipgang de hindernis kan nemen. Zij sleept een Z.E. lantaarn met zich mee.

Even later horen de anderen haar roepen: 'Alles O.K., verderop is de gang vrij voor zover ik kan zien!'

Judith wordt aan haar benen weer teruggetrokken en Piet mag met de trillofoon de hoop stenen verder bewerken.

Na een half uurtje zijn ze zover dat zelfs dikke Jan, onder veel steunen en hijgen zijn machtig lichaam over de steenmassa kan wurmen.

Ze rusten na het nemen van deze hindernis even uit. Dan vervolgen ze hun tocht. De gang slingert van boven naar beneden en voornamelijk van links naar rechts. Diegenen die deze gang hebben aangelegd hebben blijkbaar terdege rekening moeten houden met de enorme wortels van de eeuwenoude bomen. Want volgens de kaart bevinden ze zich onder het plantsoen.

Piet loopt voorop als gids, want hij heeft de kaart nog steeds in zijn bezit. Plotseling stopt hij, zodat de anderen op elkaar botsen. 'Sorry, sorry,' zegt hij, 'maar kijk eens even boven jullie hoofden. Een luik!'

Inderdaad, nu zien de anderen het ook. In de bovenkant van de gang is een soort luik gemonteerd. Het wordt gestut door enkele balken, die er, ondanks hun ouderdom, nog gaaf uitzien. Piet kommandeert: 'Ga jij eens onder het luik staan Jan. Dan kan Joyce op je schouders gaan staan. Misschien kan zij wat beweging krijgen in het luik.'

Joyce doet een stap naar voren en zegt tegen Jan: 'Gedraag je als een man Jan!' Deze mompelt iets van: 'Stik!' of iets dergelijks, maar zet zich toch in postuur. Het is maar goed dat het vrij donker is, want hij kleurt weer tot in zijn nek. Na wat gerommel lukt het Joyce het luik een paar centimeter omhoog te duwen. 'Vasthouden Joyce,' vuren de anderen haar aan. 'Nog even en je kunt er langs heen kijken.'

Het lukt haar inderdaad. Dan valt er wat rommel naar beneden. 'Hé,' roept Judith, 'dat zijn boombladeren. Kun je nu wat zien!' Joyce zet zich extra schrap en dan: 'Ik zie licht boven mij, zelfs een stukje blauwe lucht en... dan verliest ze haar evenwicht. Het luik klapt dicht en even later rolt ze met Jan over de grond. Het is een dolkomisch gezicht en de anderen schateren. Jan lacht als een boer die kiespijn heeft en het lachen vergaat hem bijna, wanneer Joyce hem een stevige zoen geeft met de woorden: 'Dan genezen je kneuzingen sneller!'

'Zo is dat,' beaamt Piet volmondig. 'Maar ik kan op de kaart het luik niet ontdekken. Maar laten we snel verder gaan. Dit zoeken we later wel uit.'

Ze gaan weer verder en de gang daalt weer snel, maar dan – na een minuut of vijf strompelen over gevallen stenen en onverwachte boomstronken – stijgt de gang plotseling snel! Voordat ze het goed in de gaten hebben, staan ze voor een stenen trap, die steil omhoog gaat. Judith, die het laatste stuk voorop heeft gelopen staat als eerste boven voor... een houten schot met spleten waardoor wat licht naar binnen valt.

'Hé, moet je eens kijken! Een huiskamer of iets dergelijks.' De anderen verdringen zich in een mum van tijd voor het schot. Piet neemt het initiatief om uit de chaos te komen. 'Hé, bulldozer, zet jij je drie ton eens tegen dat schot aan!' Jan voelt zich aangesproken. Hij begint al wat gewend te raken aan dat soort plagerijen. Hij doet dan ook braaf wat er van hem verlangd wordt. Hij zet zijn schouder tegen het schot, duwt en... rolt dan met schot en al de onbekende ruimte in. De klap levert veel stof op. Hoestend en proestend stort de meute zich naar voren. Jan wordt bijna verpletterd. Dan schuift Joyce een stoffig gordijn opzij. Ze kijkt door een smerige ruit naar buiten en roept verbaasd uit: 'Hé, ik kijk op een weg uit!'

Jan is wat bijgekomen van zijn stuntwerk en zegt na enig nadenken: 'Dit is het buitenhuis van de barones!' Dat zegt de anderen niets en ze kijken Jan met grote vragende ogen aan. Dan legt Jan hun geduldig uit, hoe hij aan deze wijsheid komt.

Het landgoed van de professor strekt zich tot hier uit. De zuster van de oude baron heeft hier altijd gewoond. Ze is een jaar of wat geleden gestorven. Sindsdien heeft het huis altijd leeg gestaan. Dat is dan ook wel te zien. Het wemelt er bijvoorbeeld van de spinwebben. Ze inspecteren de hal wat nauwkeuriger. Het is inderdaad

een hal, te zien aan de grote buitendeur en de oude kapstok die er hangt. Op een oud harnas na en een paar kastjes is het er een verlaten boel.

'Zeg lui,' merkt Judith op, 'we moeten wel even weer het schot op zijn plaats zien te krijgen voordat we het huis verder gaan verkennen. Niemand hoeft te weten dat we hier zijn geweest.'

Daar zijn de anderen het mee eens. Ze snorren wat roestige spijkers op en Piet probeert met behulp van een ijzeren staaf, die hij als hamer gebruikt het schot weer op zijn plaats te krijgen. 'Zeg, ik zal een paar spijkers in de achterwand slaan. We kunnen dan het schot gemakkelijk naar ons toe trekken, wanneer we weer weggaan.'

Dat lijkt de anderen een prima idee. Op het moment dat Piet echter de laatste spijker in het schot ramt, roept de tweeling in koor: 'Hé, jongens, daar komen twee kerels het pad oplopen. Ze komen vast hier naar toe!' Nu zien de anderen ze ook. 'Wat zouden die hier zoeken?' vraagt Jan zich af. 'Het zijn geen bekenden voor mij zo te zien. Laten we wegwezen jongelui!'

Nauwelijks hebben ze het schot naar zich toe getrokken of er wordt aan de deur gerammeld. Jan staat op de bovenste trede en kijkt door een spleet. Na enige ogenblikken slagen de mannen er in met behulp van een passende sleutel binnen te komen.

De ene ziet er uit als een aangeklede beer. Hij heeft een rond bebaard gezicht, op zijn voorhoofd een enorm litteken en een alpinopetje op zijn kalende schedel. De andere man is veel kleiner. Hij heeft een muizengezichtje. Ook geen prettig type om te zien.

'Zo Stoffel,' zegt de grote, 'hier moet het dus zijn. Het is veel groter dan ik gedacht had. Het zal wel even zoeken worden als we ooit wat vinden. Hoe zei die barones dat ook weer?' Het schriele mannetje, die met Stoffel wordt aangesproken, slikt een paar keer en zegt dan met een benauwd stemmetje: 'Het kapitaal is goed verborgen Stoffel.'

De beer gromt wat. 'Ja, ja, zo heb je ons dat inderdaad de eerste keer ook verteld. Maar hebben die Duitsers daar nooit van geweten?'

Stoffel plukt wat aan zijn piekerig haar en stuntelt: 'Geen idee. Maar het jaar dat ik daar aan de deur kwam heb ik wel eens gevraagd of het kapitaal nog steeds goed verborgen was. Ze lachte dan maar wat en mompelde iets onverstaanbaars.' 'Hm,' zei de beer, 'het is wel een wat vaag verhaal. Maar kleine, je weet nooit hoe een koe een haas vangt. Maar weet wel: als je ons belazert, dan ben jij dat haasje!'

Maar ik zal eerst met mijn maten moeten overleggen hoe we dit varkentje moeten wassen. In ieder geval willen we morgen na zons-
ondergang beginnen. Overdag is het te link. Zeker omdat je verteld
hebt dat hier nog wel eens nieuwsgierige toeristen rondneuzen.'

De jongelui houden van spanning hun adem in. Ze kunnen het
gesprek woordelijk volgen. Het is duidelijk dat de bende geen potte-
kijkers wenst.

'Duistere zaken moet je in het duister doen, die kunnen geen dag-
licht verdragen.' De dikke schaterert om zijn eigen grappen. 'Nou, in
ieder geval hebben we de goede sleutel gevonden. Dus behoeven we
niets te kraken. Dat valt altijd op. Oja!

Doet die dorpsveldwachter altijd op vaste tijden zijn ronde? Waar is
dat goed voor, kleine?'

De kleine schrompelt nog meer in elkaar en merkt fluisterend op:
'Het schijnt dat de oude baron Pieterse gevraagd heeft zo lang moge-
lijk het huis te blijven controleren.

Die veldwachter is een heel secuur mannetje. Hij zal die orders stipt
zijn nagekomen. Ik weet zeker dat hij 's morgens en 's avonds zijn
rondje maakt. Hij kreeg altijd sigaren en...' De dikke beer grijnst
breed. 'Wat een plichtsbetrachting, maar kom laten we maar gaan.'
De kleine aarzelt even. 'Ik wou nog even zeggen dat het volgens
Pietersen hier wel eens wil spoken en...' De bulderende lach en de
kameraadschappelijke klap op zijn magere schouderdjes doen Stof-
fel bijna bezwijken. 'O, o, wat moeten we met zo'n angsthaas aan?
Het klopt. Het zal er hier 's avonds zeker niet gezellig uitzien. Maar
kom op kleine. Ik ken ook spoken, die overdag mannetjes zo als jij
nog opvreten.'

Grijnzend steekt de baardman een grote sigaar op. Stoffel schuifelt
achter hem aan. Even later knarst een sleutel in het slot.

Jan kijkt de mannen door de spleet zo lang mogelijk na, maar dan...
verliest hij zijn evenwicht en met een knal en nog grotere stofwolk
om zich heen dan de eerste keer stort de bakkerszoon in de hal neer.
Verschrikt volgen de anderen hen en tot hun ontsteltenis zien ze, dat
de beide mannen hun pas inhouden en zich omdraaien. Het viertal
staat aan de grond genageld... Dan haalt de dikke zijn schouders op
en vervolgt zijn weg: de kleine heeft zijn pas aanzienlijk versneld.
Als de twee mannen buiten gehoorsafstand zijn schateren de jongs-
lui het uit. Zo, de spanning is voorbij... of niet?

6. *Spoken bestaan echt of...?*

Kees heft in wanhoop zijn handen boven het hoofd. 'Gaan jullie een beurs inrichten op elektronikagebied of is dit een uitverkoop?'

Het speurdersteam stopt met inpakken en allen barsten in lachen uit, als ze naar het vertwijfelde gezicht van hun vriend kijken. De arme jongen ziet al zijn bezittingen gaandeweg verdwijnen in diverse tassen en dozen. 'Jullie zeiden dat je het nodig had voor een grapje. Man, je kunt er wel een avondvullend televisieprogramma van samenstellen: 'Keessies elektronisch circus of zo iets.'

Piet haast zich hem gerust te stellen met de mededeling dat Kees ter zijner tijd tekst en uitleg zal krijgen en hoe de grap is uitgevallen. De elektronikus legt zich zuchtend neer bij deze mededeling en de daarbij behorende ravage. Hij heeft nog net de moed te vragen: 'Weten jullie zo'n beetje hoe alles werkt?' Dat zit wel goed.

'Wij vergoeden alle schade, 'verzekert Jan heel gewichtig. 'Nou, toi, toi, dan,' zucht de gedupeerde Kees.

Buiten wordt alles heel keurig in de oude bakkerskar van vader Bullemans geladen. Dan gaat het konvooi op weg naar... Heel goed geraden: het kasteel van professor Zlawskiansky.

Ze slagen er in ongemerkt de spullen in het koetshuis te brengen. Weldra zijn de vier met hun spullen als mollen onder de grond verdwenen. De apparatuur moet voorzichtig over de steenhoop worden gesleept en dat vergt nog al wat tijd. Dan volgt de proviand. Die zullen ze zeker nodig hebben daat het wel eens een lange avond of... nacht zal kunnen worden. De families van de jongelui verkeren in de stellige mening dat ze een avond- of nachtwandeling gaan maken. Het is maar goed, dat zij niet weten wat de lieverdjes van plan zijn. Zij hadden er vast en zeker een stokje voor gestoken.

Het loopt tegen negenen in de avond. Zo ogenschijnlijk is alles rustig in het buitenhuis van de barones. Maar wanneer je door de ramen zou loeren zou je daar op de tenen lopende figuren tegen komen, die zijn druk bezig zijn draden te leggen en apparatuur te plaatsen. Het slot van de deur wordt veranderd. 'De klus is geklaard

jongens en nu achter het schot!' fluistert één van hen. 'Nu maar wachten en hopen dat die lui komen,' vult een ander aan.

Ze pikken gauw een boterhammetje uit hun tassen. Nog even een slokkie uit de thermosfles en dan slaat de klok van de dorpskerk half twaalf.

Nauwelijks is de laatste galm weggestorven of via de buiten microfoon worden voetstappen hoorbaar, even later gevolgd door wat gefluister. Dan wordt er aan de deur gemorreld en een sleutel in het slot gestoken. Het gemompel wordt sterker en gevolgd door een lelijk woord. Dan zegt iemand op luide toon: 'Is dit wel dezelfde sleutel als gisteren maatje?' 'Zeker weten,' fluistert het maatje. 'Ik

heb er met opzet een touwtje aan vastgemaakt zodat ik hem direkt zou kunnen vinden in het donker.' De ander moppert: 'Nou klungel, probeer het zelf dan maar!'

Weer wordt er zenuwachtig in het slot gemorreld. 'Ik snap er niets van. Het lijkt wel of er een ander slot is ingezet. Ik, ik, ik... houd het op toverij. Zie je wel dat het in dit huis spo...' Dan sist de dikke, wiens stem duidelijk door het viertal wordt herkend: 'Kop dicht. Laat mij het nog eens proberen.'

Dan mengt een vrouwenstem zich in het gesprek: 'Jongens pak je tasje en breek de zaak open, ik ben hier niet voor niets gekomen!' Het bevel schijnt direct te worden opgevolgd want weldra klinkt er een zacht zoemend geluid. 'Een boor op batterijen of zoiets, fluistert Judith met haar gevoel voor techniek. De anderen schrikken zo waar van haar stem. Piet sist: 'Stil, ze komen er aan!'

Inderdaad staat het gezelschap nu in de hal. Afgeschermde zaklantaarns verspreiden miezerige straaltjes licht. Het is net voldoende om de omgeving af te tasten. Piet loert door een spleet, maar trekt snel zijn hoofd terug wanneer een straal wat langer op het schot gericht blijft. Nu gaat het er om! De vier houden hun adem in. Dit moment duurt wel eeuwen. Maar gelukkig, het licht zwenkt weg van het schot. 'Wat gaan we doen chef?' broemt een mannenstem op onderdanige toon. De stem die nu gehoord wordt, behoort bij een slanke man, gekleed in een grijze regenjas. Hij heeft een gleufhoed op. Op beschaafde toon klinkt het: 'We beginnen op de bovenste verdieping te zoeken. Een ieder van ons neemt een vertrek voor zijn of haar rekening. Sla geen centimeter over! Dus nauwkeurig maar ook snel werken. Zeg Stoffel, hoe laat komt die dorpsmeris van jou voorbij denk je?'

De kleine muis fluistert: 'Precies om twaalf uur chef.' 'Dan hebben we nog tien minuten om te zoeken. Iedereen naar boven, maar Stoffel blijft hier. Zodra de veldwachter er aan komt fluit jij en wij houden ons dan stil. Als 'ie verdwenen is, fluit je opnieuw. Begrepen?'

Stoffel knikt en iedereen verdwijnt naar boven. Piet ziet door de spleet dat Stoffel het benauwd krijgt. Enkel het licht van de volle maan speelt door de gaten in de gordijnen en dan... uit het harnas stijgt een zacht reutelend geluid omhoog. Als door de bliksem getroffen draait Stoffel zich om. Hij staart met ontzetting naar het stuk roest dat als altijd onbeweeglijk in een eindeloze verte staat te turen.

Piet kan zijn lachen haast niet bedwingen als hij ziet hoe de kleine met knikkende knieën post vat bij een venster. De torenklok laat zijn eerste slag horen. Enkele seconden later knerpt het grind onder de banden van de fiets van de veldwachter. Voetstappen komen nabij.

'O, jee het slot,' denkt Piet. Dan verschijnt het gezicht van de veldwachter voor het raam. Twee ogen speuren de ruimte af ... Even later is de veldwachter weer op de terugtocht.

Op het eerste fluitje van Stoffel is het direct stil geworden. Maar nu na het tweede fluitje vangt het gestommel weer aan. De kleine muis haalt opgelucht adem. Maar die opluchting is niet van lange duur want... dan breekt werkelijk de hel los! Judith draait aan een paar knoppen, haalt een paar schakelaars over en dan steekt er een geweldige wind op. Een typische wind, niet voelbaar, maar angstaanjagend hoorbaar. Weldra klinkt er gestommel op de trappen. 'Hé', roept de man met de gleufhoed, 'wat is dit voor een raar gedoe?' De anderen kunnen hem bijna niet verstaan vanwege het gebulder van de wind, die uit alle hoeken en gaten schijnt te komen. Dan even plotseling als ze gekomen is, is de wind weer verdwenen.

'Zie je wel dat het hier spookt,' waagt Stoffel op te merken. 'Onzin,' snauwt de chef. 'Maar leuk is anders. We gaan nu op de tweede verdieping zoeken.'

Schoorvoetend verdwijnt de rest van het illustere gezelschap naar boven, een trillende Stoffel achterlatend.

Even is het stil, maar dan fluistert Piet, zacht maar duidelijk: 'Nu!' Joyce haalt een hendeltje over en dan vervult een door merg en been gaand gegil het buitenhuis.

Snelle voetstappen op de trappen en in een mum van tijd staat het gezelschap weer compleet in de hal.

De vrouw staat in een hoekje te jammeren met de handen over haar ogen en ze roept maar: 'Het spookt hier werkelijk. Ik heb hem gezien. Hij kwam zo maar van uit een muur op mij af. Hij grijnsde en wilde mij pakken. Ik wil hier weg!' Nauwelijks is ze uitgesproken of een nog afschuwelijker gekrijs weerklinkt. Het echoot nog seconden na. Nu begint zelfs de chef wat nerveus aan zijn hoed te pukken en mompelt iets van: 'Er is hier echt iets niet pluis.'

Er valt even een stilte. Net als de chef opdracht wil geven om weer te gaan zoeken roept Stoffel: 'Stil eens even!' Nu kun je een speld horen vallen. Dan... in de verte klinkt tromgeroffel. Onheilspellend

en steeds luider wordend. Het monotoom geroffel heeft iets dreigends in zich: tam-tam, tam,tam,tam. Het lijkt wel alsof het gehele gebouw begint te zuchten. Uit alle hoeken komt gesteun, gezucht, gemompel. Dan slaat de torenklok twaalf.

Terwijl buiten vreemde lichtflitsen langs de ramen schieten komt het harnas tot leven. Een zware arm valt op een schouder van de dikke beer, die van schrik bijna op de grond valt en dan... ze zien het duidelijk. Het harnas zet een been voor uit. Het vizier klapt open en een grote rij blikkerende tanden wordt zichtbaar. De bende is niet voor een kleintje vervaard, maar dit wordt te veel. Stoffel schreeuwt: 'Vluchten!'

Het wordt een waar gedrang bij de deur en als ieder zich naar buiten heeft geperst, komen de jongelui uit hun schuilplaats te voorschijn. Wanneer in de verte autodeuren dichtklappen is het tijd voor hen een vreugde-dans te maken. Even later liggen ze snikkend van het lachen op de stoffige grond.

Jan komt het eerst tot bedaren en zegt dan droogjes: 'Makkers staakt uw wild geraas en hoe nu verder Pieterbaas?'

Dat is een goede vraag. Piet stelt voor zo snel mogelijk alle elektronika en andere grappen te gaan opruimen onder het motto: 'Inpakken en wegwezen!'

Als ze veel te laat thuishkomen worden de oudelui misschien ongerust. 'En dan heb je de poppen aan het dansen,' merkt Joyce op. Met behulp van de Z.E. lantaarns worden de spullen bij elkaar gezocht. Jan stelt voor de bakkerskar op te halen en die aan het begin van de oprijlaan te plaatsen en dan de spullen daar in te laden. Anders moeten ze weer die lange tocht door de gang ondernemen. Bovendien zouden ze bij hun sluiptocht door het plantsoen gezien kunnen worden. De anderen gaan akkoord met het voorstel. Terwijl Jan de kar haalt zetten de anderen de spullen vast bij de deur. Jan is sneller terug dan ze dachten en even later is de club op weg naar het dorp. Voor alle zekerheid hebben ze hun lichten maar opgedaan. Het dorp is in alle rust verzonken zo te zien. Dan springt er plotseling iemand voor hen op de weg!

'Halt, politie!' klinkt het op heldhaftige toon. Ze schrikken zich het mikmak! Ook dat nog! Het felle licht van een zaklantaarn belicht priemend het bleke gezicht van Jan. 'Wat moet dat zo midden in de nacht!' vraagt de trouwe dienaar der wet, want die is het. Hij doet een paar stappen naar voren en zegt verrast: 'Verroest, ben jij het

Jan? Wat stelt deze optocht voor?’

Tot grote verbazing van de anderen staat Jan vlot met zijn antwoord klaar: ‘Kijk veldwachter, het is inderdaad wat laat. Maar de bakker in het dorp hier verderop heeft ziekte onder het personeel. Hij kwam een groot aantal broden tekort en dan helpen de bakkers elkaar altijd uit de nood, snapt U?’

Ik heb zo net een fikse lading brood afgeleverd. Mijn beste vrienden hebben mij even op dit late tochtje vergezeld. Ik kreeg op de terugweg ook nog een leuke band. Dat repareren kostte ook tijd. Al met al is het wel laat geworden. Als U het goed vindt gaan we snel verder, want ik heb mijn vader beloofd dat ik vannacht nog honderd puddingbroodjes zou maken. Als mij dat niet lukt dan mist U uw wekelijkse traktatie.’

Dat laatste schijnt een schot in de roos te zijn, want de veldwachter doet snel een stap achteruit en zegt op vriendelijker toon: ‘Nee, dat zou jullie, maar mezelf ook niet aan willen doen. Rij maar snel door!’

Als ze honderd meter verderop zijn kunnen ze zich niet meer goed houden en Judith zegt: ‘Voor mij ben je voor eeuwig de kampioenleugenaar Jan.’

Maar Piet, die altijd beren op de weg ziet, vraagt voorzichtig: ‘Hebben jullie wel puddingbroodjes voorradig Jan? Anders stink je er mooi in. Ja toch?’

Jan schudt meewarig zijn hoofd. ‘Hè, hè, denk je dat ik een gaatje in mijn hoofd heb. We hebben gisteren honderd puddingbroodjes gemaakt en die liggen keurig in de koeling. Maar dat behoef ik de veldwachter toch niet aan zijn snor te hangen? Als die zijn wekelijks gratis puddingbroodje maar krijgt bij de koffie vanmorgen.’

‘Waarom gratis?’ vraagt Piet onnozel. Jan knikt geduldig. ‘Als wij met vakantie zijn controleert hij altijd even de bakkerij en de winkel, loopt alle deuren na enzovoort. Als tegenprestatie krijgt Pieterse een puddingbroodje, bij de kop koffie die hij van moeder krijgt. Zo zit dat. Tevreden meneer de rechercheur?’

Piet schijnt nog ergens over na te denken en mompelt wat afwezig: ‘Ja, ja, volkomen duidelijk.’

Ze naderen nu het huis van Opa en Oma Kloppers en Piet neemt fluisterend afscheid van de anderen. Ze spreken af vroeg in de morgen weer naar het huis van de barones te gaan. Zodoende hopen ze de bende voor te zijn, wanneer deze terug mocht komen. Dat

laatste is zeer waarschijnlijk volgens de jonge speurders. Het lukt Jan de bakkerskar geruisloos onder het afdak te zetten. In de loop van de dag zullen ze de spullen weer bij Kees afleveren. Het heeft geen haast verzekert hij de tweeling, want de bakkerskar wordt toch nooit meer gebruikt. Bijna maakt Jan weer een blunder. Maar gelukkig bedenkt hij zich en biedt de tweeling geen escorte meer aan.

Terwijl de tweeling in de verte verdwijnt, sluipt Jan het ouderlijk huis binnen. Aan de horizon begint al wat licht te gloren. 'Kort nachtje,' bromt Jan, die niet al te best buiten slaap kan.

7. *In de val!*

'Smaakt het Pieterse?' vraagt moeder Bullemans vriendelijk. De veldwachter geniet zichtbaar van de traktatie en knikt nadrukkelijk van ja, terwijl hij de laatste kruimels uit zijn imposante snor veegt. 'Zo, zo, dat was weer prima. Ja, die Jan kan er wat van. Fantastisch om zo'n geweldige zoon te hebben.' Pa Bullemans fronsst zijn wenkbrauwen en zegt wat afwezig: 'Ja, we hebben beste kinderen.' De veldwachter gespt zijn koppel om, salueert korrekt en verdwijnt door de achterdeur. 'Waar sloeg dat op?' vraagt moeder. 'Oh, dat van Jan. Weet ik veel. Jan zal wel weer een heldendaad verricht hebben in de ogen van Pieterse. Toen Jan dat poesje uit het water heeft gehaald heeft Pieterse ons dat verhaal wel driemaal verteld. Het werd steeds mooier. Trouwens, waar is Jan?'

'O, hij heeft een briefje achtergelaten. Hij wilde een ochtendwandeling gaan maken. Laat in bed en dan weer vroeg op. Ik moet er niet aan denken. 'Moeder schudt haar hoofd. Vera, die zich nog niet in het gesprek heeft gemengd, komt er nu tussen met haar spitse humor. 'Nou voor zulke mooie meiden staan wel meer jongens vroeg op!'

Moeder moet lachen en Vader doet nog een extra duit in het zakje: 'Wanneer krijgen we jouw aanbieder nu eindelijk eens te zien?' Vera zet met een smak haar kopje op tafel en stevent heupwiegend op de deur af. 'Beledigd', roept vader haar nog na. Dan loopt hij snel naar de winkel waar de eerste klant de bel al weer heeft doen rinkelen.

Voorzichtig om zich heen kijkend stappen Piet, Jan en de tweeling van hun fietsen.

'Hé lui,' zegt Jan, 'laten we de fietsen hier in die oude schuur zetten en niet bij het landhuis. Dat zou de kat op het spek binden zijn.' Een heel verstandige zet, oordelen de anderen. Wanneer de fietsen goed opgeborgen zijn, sprinten ze snel richting buitenhuis. Jan drukt de klink naar beneden en... 'Hoe kan dat nou?' stamelt hij. De fantasie laat hen in de steek. Niemand komt met een redelijke verklaring op

de proppen. Piet doorbreekt het zwijgen. 'Kom op, lui daar moeten we meer van weten. Op de fiets en dan door het koetshuis maar weer naar binnen.

Even later staan ze weer voor de poort van het kasteel. Jan fluit een speciale code in de microfoon bij de poort en het hek gaat prompt open en sluit zich weer wanneer allen binnen zijn. Zo geruisloos mogelijk verplaatsen zij zich in de richting van het koetshuis, dat ze ongezien weten te bereiken.

Alles is er bij het oude. Binnen enkele minuten schuiven zij weer over de steenhoop. Ze passeren het luik aan de bovenkant van de gang en dan... achter Joyce, de laatste in de rij, storten de bovenkant en de zijkant van de gang in. Het donderend geweld doet hen aan de grond genageld staan. Joyce schudt met een bleek gezicht het gruis van haar kleren. Judith fluistert: 'Allemachtig wat heb jij een geluk gehad. Maar we zijn wel knap stom geweest. We hadden de trillofoon mee moeten nemen. We kunnen niet meer terug, maar ook niet omhoog door het luik.'

Piet herstelt zich als eerste. 'Daar heb je gelijk in, maar gedane zaken nemen geen keer. Als we nu maar voorzichtig lopen en niet te veel stampen. We kunnen dan mogelijk zonder brokken in het buitenhuis komen. Vandaar uit kunnen we al tijd door een raam naar buiten klimmen.'

Het klinkt logisch en de jongelui vervolgen, met de schrik nog in de benen, hun weg. Ze komen zonder ongelukken bij het schot aan en even later staan ze weer in de hal van het grote huis. Jan loopt direkt naar de deur en bestudeert het slot. Hij schudt zijn hoofd en blijft een poosje aandachtig naar de grond staren. Dat duurt even en Joyce vraagt dan ook of hij wortel heeft geschoten. Jan schrikt op en broemt iets van: 'Merkwaardig, hoogstmerkwaardig.' Joyce vraagt ongeduldig: 'Wat zeg je nou?' Kennelijk nog wat verstrooid kijkt Jan haar aan. 'Niets, niets, laat maar zitten.' Aan het slot wordt geen aandacht meer geschonken. Het is nu tijd, kamer voor kamer te gaan bestuderen. Dit levert tot hun teleurstelling niets op. Dan stelt Judith voor de gang achter het schot nog eens goed te inspecteren. Hoewel het enthousiasme wat is gedaald wordt er door de anderen toch instemmend geknikt. Maar aangezien de tijd snel verstrijkt en er ieder ogenblik ongewenst bezoek kan komen gaat Jan bij een venster op de uitkijk staan. Voor alle zekerheid hebben ze aan de achterkant van het huis een raam opengezet om zodoende snel te kunnen vluch-

ten, als het nodig mocht zijn. Piet en de tweeling onderwerpen de gang aan een nauwkeurig onderzoek. Na een kwartiertje intensief snuffelen laat Joyce een kreet van verbazing horen. 'Kom eens kijken. Dit is interessant!'

Even later staan Judith en Piet met haar te staren naar een grote ring in de muur. Piet draait wat aan de ring en even later wordt een spleet in de muur zichtbaar. Ze kunnen hun handen er tussen krijgen. Na wat gewurm lukt het hun de opening zo te vergroten dat ze zich er door heen kunnen wringen. Het licht van Piets zaklantaarn dwaalt door de ruimte. Er staan enkele oude kasten, vazen en wat koperwerk in een hoek. Een paar hoge kisten trekken de aandacht. Piet tilt nieuwgierig een deksel op... de teleurstelling is van de gezichten af te lezen: een paar oude prenten en een aantal grote en kleine schilderijen onder een dikke laag stof bedekt. Het is het enige dat ze kunnen ontdekken. 'Misschien ligt er wat op de bodem,' oppert Judith hoopvol. Ze pakken een kist uit, maar niks hoor! Veel stof en geen waardevolle vondsten.

'Bah,' zegt Judith, 'ik had gehoopt hier allemaal middeleeuwse sieraden aan te treffen, wat onromantisch.' Piet bromt wat. 'Goud en zilver kunnen we wel vergeten. Maar laten we opschieten, want voordat we het weten staat die bende weer voor de deur.' Dan klinkt er een heftig gestommel op de trap. Jan struikelt bijna over zijn eigen benen. 'Ze zijn er, ze zijn er!' roept hij al op een afstand. 'Waar zijn jullie?' Joyce roept hem snel toe: 'Hierheen!' Jan ontdekt de spleet in de muur en wringt zich met moeite naar binnen. 'Duwen,' roept Piet, 'de muur moet weer op zijn plaats!' Maar hoe ze ook duwen en rukken, de muur is niet meer in beweging te krijgen. 'Stop, geen lawaai meer maken,' roept Joyce. 'Heb je het schot nog op zijn plaats kunnen krijgen Jan?' Jan hijgt nog van de inspanning. 'Ja, dat wel, maar die lui hebben mij overvallen. Ik was er niet op verdacht.' 'Hoe bedoel je?' vraagt Piet. 'Je stond toch op de uitkijk of ben je in slaap gevallen?'

'Hè, hè, ben jij de leukste thuis? Niks in slaap gevallen. Die gasten kwamen achterom. Ze hebben waarschijnlijk het raam ontdekt dat wij hebben opgezet om te kunnen vluchten'. 'Hoe weet je dat?' vraagt Judith verbaasd. 'Omdat die Stoffel zei dat het een prima service was van de gastheer om een raam open te laten staan.' Joyce knikt meewarig. 'Ja daar kun je ook niets aan doen. Maar we zitten nu wel als ratten in de val. 'We hadden beter Jochem in het complot

kunnen betrekken,' concludeert Judith. Daar zijn de anderen het wel mee eens. 'Dat klopt,' zegt Jan, 'maar dan hadden we... stil eens, ik geloof dat ze aan het schot zitten te rommelen!'

Inderdaad heeft één van de bendeleden het schot ontdekt en ondanks de afstand horen ze dat het schot wordt weggedrukt en Stoffel triomfantelijk uitroept: 'Hé chef, de weg naar het kapitaal ligt voor ons open!'

Even later is het een drukte van belang in de gang. Heel even koestert het viertal nog de hoop dat de ongewenste gasten de spleet niet zullen opmerken. Maar die hoop blijkt ijdel te zijn. Ze vergeten dat ze met een stelletje gewiekste lieden te maken hebben. Het is de vrouw die de ontdekking doet: 'Hé, kijk eens! Een opening in de muur.' Even later flitsen lichtbundels langs de wanden. Het viertal heeft zich achter de grootste kist kunnen verstoppen. Ze maken zich nu zo klein mogelijk en durven nauwelijks adem te halen.

Binnen enkele seconden staat de bende in de ruimte, die zeer grondig wordt doorzocht. Veel resultaat levert dat speuren niet op. De stemming wordt er dan ook niet beter op. 'Hé, Stoffeltje, waar blijft dat kapitaal nu?' vraagt de chef op sarcastische toon. Ze voelen met Stoffel mee, die onder die schampere opmerking nog kleiner schijnt te worden als hij al is. Maar hij waagt toch op te merken: 'We hebben de rest van de gang niet onderzocht. Er is hier vast wel meer te beleven.'

'Gezwam,' knort de chef. 'Wie garandeert ons dat het kapitaal door de barones voor haar dood naar elders is gebracht?' Stoffelt weifelt: 'Ja, ja, dat zou kunnen, maar ik betwijfel...'. De chef snauwt hem af: 'Ik ben je geleuter zat. Gerard, als jij morgen je metaaldetector meebrengt, dan gaan we de zaak wat grondiger aanpakken.'

De man die met Gerard wordt aangesproken werpt tegen: 'Maar dan wordt het wel morgenmiddag chef. Want voor morgenvroeg staat die klus in Antwerpen op het programma en die mogen we niet laten schieten, zoals U zelf zei.'

De chef gromt wat, maar Gerard krijgt bijval van de dikke wiens stem uit duizenden te herkennen is zo langzamerhand.

Even is het stil, dan zegt de chef: 'Akkoord, jullie hebben gelijk. Deze klus loopt niet weg. Trouwens als iemand nog zin heeft al vast een souvenir mee naar huis te nemen, dan kan dat. Ik neem dit schilderijtje mee. Al heeft het geen waarde, het is wel verdienstelijk geschilderd. Ik hou wel van landschappen.'

'Ik neem die blauwe vaas mee,' zegt de vrouw.

Dan schuifelt het gezelschap naar de opening. Dan gebeurt er iets rampzaligs!

Die arme Jan, dat hem dat nu juist moet overkomen. Hij heeft steeds geprobeerd het in te houden, maar nu lukt het hem niet meer. 'Hats-jie!' klinkt het gesmoord. Met een ruk draait het gezelschap zich om en een revolver ligt al in de hand van de chef. Voorzichtig sluipt hij naar de hoek. Zijn bevel is kort, maar duidelijk: 'Kom direkt achter die kast vandaan, anders doorzeef ik hem met blauwe bonen!' De kast begint te schuiven en dan rijst het viertal omhoog voor de verbaasde gezichten van de bendeleden.

'Handen boven jullie hoofd en vlug een beetje!' Van zijn beschaafde manier van spreken is nu weinig meer over. 'Voor de drommel wat doen jullie hier en wat valt hier te zoeken?'

Jan hakkelt: 'Wij zijn vakantiegangers en het leek ons interessant zo'n oud landhuis te bezichtigen. We wilden... 'Maak dat je grootmoeder wijs,' smaalt de chef. Dan stapt de man met het muizengezichtje naar voren en zegt op triomfantelijke toon: 'Hé, dikke, ik zal me laten hangen als jij de zoon van de bakker niet bent!'

'Zo, zo zegt,' de chef nadenkend. 'Dat is een hele goeie maat! Kom op lui, fouilleer onze toeristen maar eens alsof je bij de douane bent.' Terwijl hij smakelijk om zijn eigen mop staat te lachen is de rest al bezig de jongelui van top tot teen te betasten. En dan... Piet kan zich wel op de Mokerhei wensen op dit moment. Stoffel vindt... de bij gewerkte plattegrond van het kasteel. De schrik slaat het jonge speurdersteam in de benen. De chef vouwt voorzichtig het papier open en kan een kreet van verbazing niet onderdrukken: 'Nee, maar. We hebben concurrentie jongens. Stoffel, jongen, je hebt gelijk, het kapitaal wordt ons in handen gespeeld. Mooier kan het niet.'

De chef loopt nog eens om de jongelui heen. 'Jullie maken mij niet wijs dat jullie alleen maar hier kwamen om te picknicken. Zeer bedankt namens de firma waarvan ik de chef mag zijn. Nogmaals Stoffeltje, bedankt, mijn complimenten. Ik trek mijn woorden graag in.'

Het schriele mannetje recht zijn rug en zegt stralend: 'Graag vergeven chef. Maar wat doen we nu met die pottenkijkers?'

De chef zet zijn gleufhoedje scheef op zijn hoofd en zegt peinzend: 'Ja, ja. Er zit niets anders op dan deze jongelui hier achter te laten. Wanneer we morgen met groot materiaal terug komen en het kapi-

taal vinden dan mogen de lieden hun toeristische route ongeschonden voortzetten.' De anderen vinden dit een geweldige grap en de kleine ruimte wordt door hun bulderend gelach gevuld. Dan wenkt de chef om stilte en vraagt aan Gerard touwen en lappen te gaan halen om van de jongelui een postpakketje te maken. Maar het bendelid moet bekennen, dat hij die spullen niet bij zich heeft. De chef kijkt wat sip, maar zegt dan: 'Gerard ga jij eens buiten deze ruimte staan. Dan zullen wij eens proberen de muur van binnen uit op zijn plaats te krijgen, lukt dat niet dan moet jij het van buitenaf eens proberen. Ze komen al snel tot dezelfde ontdekking als de jongelui: van binnen uit is de muur niet in beweging te krijgen. Maar die Gerard is een slimme vogel en hij heeft dan ook al snel de werking van de ring ontdekt. Het is duidelijk: van buitenaf is de muur gemakkelijk te sluiten en te openen, maar van binnenuit is dit onmogelijk.

De chef schijnt tevreden. Hij vraagt de vrouw een paar flesjes frisdrank uit de auto te halen, zodat de toeristen niet van dorst behoeven om te komen. 'Zonder eten kunnen jullie wel. Anders eten jullie die dikke maar als eerste op. Als je naar het toilet moet, daar is een geschikt hoekje.' Schaterlachend om de grove grappen van hun baas verdwijnt de bende op dezelfde manier als ze gekomen zijn. In het donkere hol blijft het even stil. 'Alle mensen wat zijn we daar ingestonken,' zegt Piet op mistroostige toon. 'Wat een blunder. Ik had die kaart moeten verstoppen. Maar ja, dat is najammeren. Hé, over verstoppen gesproken, probeer eens wat ruimte te maken.' De andere drie schuiven wat op en Piet rommelt wat. Dan... ineens is er licht. Piet laat zijn ZELantaarn over de verbaasde gezichten schijnen. Jan kijkt heel dom en vraagt nog dommer: 'Hoe, hoe, wat, hebben ze jou dan niet goed genoeg gefouilleerd?' Piet lacht fijntjes. 'Zeker, maar voordat ze binnen kwamen heb ik de mijne in die kist met schilderijen gegooid.' 'Maar de onze hebben die lui afgepikt,' merkt Joyce, nog zichtbaar verontwaardigd op. 'Ik schaam mij dood voor de professor. We hebben zijn vertrouwen aardig beschaamd.' Judith troost haar. 'Die lui kunnen met die lantaarns geen schade aanrichten. Als ze die uit elkaar willen halen... Nou je weet wat er dan gebeurt.'

Jan rekt zich lui uit. Het tekort aan slaap gaat hen parten spelen. 'Zou hier werkelijk geen uitgang zijn?' vraagt hij wat slaperig.

Een goede vraag. Ze besluiten de ruimte weer eens te onderzoeken.

Piet merkt wel op dat ze zuinig met de lantaarn om moeten springen, daar de prof nooit verteld heeft hoe lang je met die energie kunt doen. Op het moment dat ze willen stoppen roept Joyce: 'Kijk eens het lijkt wel of deze muur beweegt!' Ze hebben het al snel door: de muur beweegt niet, maar de stenen zitten wat los. Met behulp van een puntige steen peutert Joyce enkele stenen uit de muur. De batterijen schijnen toch wel wat uitgeput te raken. Maar voordat het zover is slagen ze er in een behoorlijk gat in de muur te maken. Jan kijkt er als eerste doorheen. 'Hé, er loopt een beekje of zo iets achter langs. Er is maar weinig andere ruimte. Dat is me even een keurige toilet-ruimte!'

Ondanks de beangstigende situatie waarin ze zich bevinden, kunnen ze lachen. Piet stelt voor snel een paar flesjes open te maken, zodat hij geen gebruik meer van de zaklantaarn hoeft te maken. Ze maken zich het zo gemakkelijk mogelijk en met behulp van een steen worden de dopjes van de flesjes verwijderd.

Judith komt op het idee de lege flesjes in het ondergrondse stroompje te gooien. Ze scheurt haar zakdoek in reepjes en elk flesje wordt zo

goed mogelijk afgedicht. Jammer dat ze geen papier en pen of potlood hebben. Maar Jan geeft aan dat het motto moet zijn: 'Je weet maar nooit hoe een koe een haas vangt.' Onder zijn bezielende leiding worden de flesjes te water gelaten. Het beekje voert ze al snel mee naar voor hen onbekende oorden.

Piet knipt de lantaarn uit en onder luid geronk van Jan de slaper, die spoedig in dromenland is, begint de avond te vallen. Alleen hun horloges geven dit aan, want in het pikkedonker is de dag nacht.

8. *Vidoque maakt zijn diploma waar!*

'Ik snap niet waar de jongelui blijven,' zegt Moeder Bullemans, wanneer zij de knop van het t.v.toestel indrukt om naar het journaal van acht uur te kijken. Pa Bullemans kijkt op van zijn krant. 'Ja, die ochtendwandeling schijnt wel een avondwandeling te worden. Ik geloof dat ik de grootouders van Piet eens opbel.' Vader Bullemans zoekt het nummer op en even later heeft hij oma Kloppers aan de lijn:

'Wat zegt U? Ook geen idee waar ze zijn... Eens vragen bij de familie Verhulst... Ja dat zal ik doen... Hartelijk dank, daag!'

Bij Verhulst wordt de hoorn opgepakt door Kees. Nee, ook hij weet niet waar de anderen zijn. Maar hij moet toch nog een ommetje maken met zijn hond. Hij zal even gaan zoeken. Kees blijft even onthutst voor zich uit zitten staren. Een bang vermoeden komt bij hem op. Maar dan roept hij resoluut Vidoque bij zich. Hij laat een krabbeltje voor zijn ouders achter. Dan stuurt Kees met de grootst mogelijke snelheid en heel behendig zijn rolstoel in de richting van het kasteel. Even het bekende codefluitje, en de poort gaat open. Nog voordat de poort zich geheel heeft gesloten is Kees al halverwege het plantsoen. De professor en Jochem genieten van de mooie zomeravond. Languit in een ligstoel genesteld laat een ieder zijn gedachten gaan. Maar dan springen beiden op... tuut, tuut! 'Ha, die Kees. Man wat laat je ons schrikken,' zegt Jochem quasi verontwaardigd. 'Kom erbij. Dan krijg je een kop koffie.' 'Heel graag. Maar weet jij waar onze vrienden zijn? De vader van Jan belde. Hij vertelde dat ze vanmorgen vertrokken waren voor een ochtendwandeling, hoewel ze ook hun fietsen bij zich hadden. Maar ze zijn nog steeds niet terug. Ik had ze eigenlijk al terug verwacht, want ze hebben een... eh, eh, hele hoop, spullen van mij geleend.'

Jochem fronst zijn wenkbrauwen. 'Waarvoor geleend als ik vragen mag?' Kees aarzelt even. 'Ze zeiden dat ze het voor een grap nodig hadden.' Jochem kijkt nog bedenkelijker. 'Voor een grap? Het komt allemaal wel een beetje vreemd bij mij over.' De professor heeft de

conversatie stilzwijgend aangehoord, maar nu fluistert hij Jochem wat in het oor. Deze knikt. 'Ik ben bang dat de professor gelijk heeft. We vermoeden dat de jongelui weer op onderzoek zijn uitgegaan en dat ze in de problemen zijn gekomen. Ze hebben nog wel de ZElantaarns bij zich, maar de trillofoons zijn weer teruggelegd.'

Jochem overlegt met de professor wat nu te doen. Tijdens hun beraadslaging begint in de verte Vidoque opgewonden te blaffen. 'Hoor eens,' roept Kees opgewonden, 'Vidoque heeft vast wat bijzonders gevonden. Ik hoor het aan zijn blaffen!. Zij haasten zich naar de plek waar het geflaf vandaan komt en staan dan met verbazing naar de bouwvier te kijken, die heftig tekeer gaat tegen... ..enkele frisdrankflesjes. De 'signalen' van de opgesloten 'toeristen' dobberen nu rond in het vijvertje en drijven nu in de richting van een rooster dat het afgevoerde vuil tegen moet houden. Na het rooster verdwijnt het beekje weer onder de grond om via een rioleringsbuis buiten het kasteel in een riviertje terecht te komen. Dat laatste is de professor en Jochem bekend, maar waar het beekje zijn oorsprong vindt weten ze niet. Het is duidelijk dat Vidoque een bekend luchtje heeft geroken. 'Een noodsignaal,' merkt Kees nadenkend op, nadat hij de hond het zwijgen heeft opgelegd. Jochem knikt zwijgend, terwijl hij een flesje bestudeert. Dan zegt hij: 'Kom op mannen, laat ik een apparaatje ophalen waarmee je water onder de grond kunt vaststellen.'

Even later komt hij terug met een apparaatje ter grootte van een sigarendoos. Met een soort voelspriet tast hij de grond af. Door middel van lampjes, die oplichten en diverse zoem-en pieptoonjes loodst het apparaat hen in een bepaalde richting. Kees als rasechte elektronicus staat paf over de nauwkeurigheid van het apparaat. Het laat zich niet in de war brengen door waterleidingbuizen en dergelijke, maar richt zich op de grote hoeveelheid water welke onder de grond stroomt.

Na enkele kronkelingen brengt het apparaatje hen in de buurt van het oude buitenhuis.

'Kijk,' zegt Jochem, 'het beekje stroomt waarschijnlijk onder het huis door of het vindt daar zijn oorsprong, gezien de hoge ligging van het huis. In ieder geval loop ik even om het huis heen. Het begint nu spannend te worden daar Vidoque onrustig begint te snuffelen. 'Kijk,' roept Kees uit, 'hij vindt oude sporen.' Jochem is snel terug. 'Niets van water te bespeuren mannen!' De professor heeft ook een

rondje gemaakt en wijst hen op een openstaand raam. 'Dat is verdacht,' broemt Jochem, 'want gistermiddag ben ik hier nog geweest om een ander slot in de hoofddeur te zetten en heb ik gelijk maar de ramen gecontroleerd!'

Ze spreken af dat de prof terug zal gaan naar het kasteel en Jochem het huis zal binnen gaan. Vidoque zal hem vergezellen. Hij neemt nog snel een portofoon mee, die Kees hem in zijn hand duwt. Hij heeft altijd een setje bij zich. Hij heeft ze zo verbeterd dat de zendwijdte kan worden ingesteld, zodat maar op een bepaalde afstand kan worden meegeluisterd. 'Je weet maar nooit!' is het devies van Kees.

Na enig zoeken komt Jochem al snel in de hal uit. De vele voetstappen in het stof maken hem al snel duidelijk dat hier wat aan de hand is. Hij maant Vidoque tot rust omdat hij niet weet of er onraad dreigt. Vidoque schijnt zeker van zijn zaak te zijn gezien de manier waarop hij het schot te lijf gaat. Jochem verliest nu ook de nodige voorzichtigheid uit het oog en samen dalen ze nu snel af in de gang.

'Hé lui, ik hoor wat!' fluistert Judith. De anderen schrikken op, ook Jan wordt wakker gepord. 'Ik hoor Vidoque!' roept Piet opgewonden uit. Duidelijk horen ze nu de stem van Jochem tussen het geblaf. 'Hier zijn wij. Alles goed hier!' roepen ze in koor op teken van Judith. Dan geven ze instructies aan Jochem hoe de ring te vinden en te bedienen en even later staat hij ook in de ruimte. Onwennig knippert het viertal met de ogen vanwege het felle schijnsel van de Z.E.lantaarn waarmee Jochem hen en de ruimte aftast.

Joyce heeft de zaken als eerste weer op een rijtje. Ze vertelt in het kort wat er allemaal gebeurd is. Jochems verbazing stijgt met de minuut. Louter uit nieuwsgierigheid neust hij nog wat in de ruimte en zo ook in de kist met de stoffige schilderijen. Hij haalt er één uit, stoft deze wat af met zijn mouw totdat hij... een handtekening ontdekt! Dan... hij kan zijn ogen niet geloven! 'Een Frans Hals!' stottert hij. De jongelui duiken naar voren inderdaad! Het staat er echt: Frans Hals met een jaartal. Zenuwachtig haalt Jochem weer een schilderij te voorschijn. Het wordt doodstil wanneer hij, nu met zijn zakdoek, de stof voorzichtig van het doek verwijdert. 'Een Ruysdael, een Ruysdael!' fluistert hij. Een half uurtje later staat er voor een kapitaal aan oude meesters uitgestald. Ze kunnen hun ogen niet geloven. Ze schrikken op als Kees zich met een fluisterstemmetje via de portofoon meldt: 'Hier Kees, over!'

'O, jee,' stamelt Jochem, 'ik was bijna de buitenwacht vergeten.' In het kort vertelt hij Kees wat er alzo het laatste uur is gepasseerd. Kees op zijn beurt vraagt nu wat ze denken te gaan doen. 'Goeie vraag,' mompelt Jan. 'Wie heeft er een voorstel?' Er worden verschillende suggesties gedaan, maar tenslotte zijn ze het over één ding eens: De politie mag niet gewaarschuwd worden, daar de professor elke publiciteit omtrent zijn persoon en bezittingen schuwt! Om hem daarin te respekteren wordt besloten te proberen de bende om de tuin te leiden.

Ze verlaten nu zo snel mogelijk de ruimte en het buitenhuis en gaan met Kees terug naar het kasteel waar de prof al naar hen staat uit te kijken.

Als hij het hele verhaal heeft aangehoord schudt hij zijn hoofd en zegt op een wat vaderlijke toon: 'Zo zie je mal wier, dat je klaine kiender niet alleen op pad moet stuur!'

De jongelui kijken wat bedremmeld voor zich uit, omdat ze weten dat ze ook niet voorzichtig hebben gehandeld. Voorzichtig kijken ze op naar de professor op wiens gezicht een slim lachje verschijnt wanneer hij zegt: 'Jullie kunnen alles nog wier goetmaak wannier jullie meedoen met main plan.' Dat geeft de burger moed. Het welverdiende standje zijn ze al weer vergeten wanneer de professor zijn plan aan hen voorlegt. Een plan dat niet zonder risico is, maar heel aanlokkelijk. De professor is blij als ze akkoord gaan, maar tevens staat hij er op dat ze nu direkt naar huis gaan om hun familie niet al te veel te verontrusten. Hij zal vanavond nog proberen met Jochem de schilderijen weg te halen en die te vervangen door een aantal weinig kostbare doeken die nog op de zolder van het kasteel schijnen te liggen. Vroeg in de morgen moet het viertal dan zijn plaats weer innemen in het gewelf.

Thuisgekomen vertelt een ieder enthousiast over de vele sterren die ze hebben mogen bekijken door de kijker van de professor en waardoor het zo laat is geworden. Jan valt bijna door de mand met zijn smeug verhaal wanneer vader Bullemans hem vraagt de Grote Beer aan te wijzen en Jan het antwoord schuldig moet blijven.

9. *De val wordt gezet*

Al vroeg staan ze weer op het terras van het kasteel. Ze zien er wat witjes uit. Oorzaak: te weinig slaap! De spanning is van hun gezichten af te lezen. Een half uurtje later: Iedereen heeft zijn plaats weer ingenomen. Jochem heeft de deur van buitenaf weer gesloten. Kees heeft zich verdekt opgesteld in de buurt van het buitenhuis. Via de portofoon zal hij de prof en Jochem op de hoogte houden van de gang van zaken.

Bij de jongelui bestaat nog enige onzekerheid: 'Hoe willen de professor en Jochem met zijn beiden een hele bende inrekenen?' Zowel de prof als Jochem willen hier niet alles over kwijt, maar ze verzekeren de 'gevangenen' dat ze het zullen fiksen! Ze vertrouwen er dan maar op en wachten ondertussen in spanning af...

Tegen één uur in de middag klinkt er gestommel in de gang! 'Nu,' roept Judith, die het dichtst bij de deur staat. Piet knipt zijn zaklantaarn aan, terwijl de anderen de ruimte vullen met kreten als: 'O, kijk eens! Een Frans Hals en hier een handtekening van Jan Steen!'

Dan schuift de deur opzij en de chef en de dikke stappen naar binnen en blijven verrast staan. Dan snauwt de chef: 'Wat is dit voor lawaai?'

De jongelui weten dat het er nu op aan komt! Het spel moet zo goed mogelijk worden gespeeld! Jan stottert: 'Eh, niks meneer, we waren de schilderijen aan het bekijken en... De chef onderbreekt hem ruw en snauwt hen toe: 'Wie heeft je gevraagd die schilderijen uit de kisten te halen?'

Ondertussen is de vrouw ook binnen gekomen en loopt wat onverschillig langs de schilderijen. Plotseling bukt ze zich maar richt zich dan snel op en spelt hardop: 'Frans Hals!' Als door de bliksem getroffen draait de chef zich om en kijkt met haar het schilderij en de handtekening. Hij gaat zo op in de bestudering ervan dat hij schrikt wanneer Stoffel, als laatstbinnengekomene, met zijn schriel stemmetje triomfantelijk uitroept: 'Nou chef, had ik geen gelijk toen ik zei, dat de oude mevrouw haar kapitaal goed opgeborgen had?'

Hij krijgt geen antwoord daar de chef en de dikke nu beiden geboeid langs de schilderijen lopen, stof wegvegend en handtekeningen lezend.

Plotseling draait hij zich om en vraagt met een priemende blik in zijn ogen aan Piet: 'Hé lange, hoe konden jullie in het donker die schilderijen zo netjes uitpakken?' Piet doet alsof hij schrikt en stottert keurig: 'Eh, ik, jullie hebben gisteren bij het fouilleren mijn zaklantaarn over het hoofd gezien. Ik had hem gauw in een kist gegooid. Toen ik de lantaarn er uit viste kwam ik op het idee de schilderijen te gaan bekijken. We verveelden ons en...' 'Genoeg, genoeg,' gromt de chef. Dan richt hij zich weer tot zijn maten. Handenwrijvend grinnikt hij: 'Dit is te gek lui, zo snel op het kapitaal stuiten. We zijn voor ons leven onder de pannen. Inpakken en wegwezen!'

Dan merkt de vrouw aarzelend op: 'Ho, ho wie zegt dat deze schilderijen van echte meesters zijn?'

Er valt een ijzige stilte. De jongelui schiet de schrik in de benen. Mogelijk hebben ze de slimheid van de bendeleden onderschat. Hoewel de professor de handtekeningen zeer kundig heeft geplaatst en stof over de stukken heeft geblazen, zal een kenner de vervalsingen onmiddellijk ontdekken.

De chef doorbreekt de stilte: 'Wacht even. Dolf zag gisteren wel wat in dat schilderijtje dat ik meebracht. Hij zou hem direkt aan Ko laten zien. Aangezien die één van de grootste kunstkenners van Europa is, zal hij nu wel weten of het schilderijtje van een bekende meester is. Eerlijk gezegd heb ik nog niet naar de handtekening gekeken.'

'Laten we dan even opbellen naar Dolf,' stelt de vrouw voor. 'Oké,' zegt de chef, 'maar waar vinden we hier zo gauw een telefoon?' Stoffel schiet naar voren. 'Hier boven, in een zijkamer zag ik een telefoon staan. Misschien werkt die wel.' De vrouw knikt instemmend. 'Die heb ik ook gezien, nu je het zegt. Ik ga proberen Dolf aan de lijn te krijgen.' Ze rommelt wat in haar tasje en vindt blijkbaar het juiste telefoonnummer en loopt dan weg de gang in.

De vijf minuten, die nodig zijn voor het gesprek, lijken de jongelui wel vijf uren toe. De spanning stijgt ten top! Snelle voetstappen worden hoorbaar, dan hijgt de vrouw: 'Een echte Ruysdael volgens Dolf. Voor negenennegentig procent zeker. Hij zei dan ook dat we die handel als de weerga in moesten pakken en de benen nemen.'

Dan is de beer werkelijk los! Terwijl de vrouw de jonge lui in de gaten houdt, pakken de mannen snel de schilderijen op. Na een

aantal keren heen en weer rennen is de gehele collectie overgebracht in de bestelbus van de bende.

Achter een dikke haag slaat Kees de expeditie gade. Tot zijn schrik ziet hij dat zijn vrienden ook gedwongen worden in te stappen. De dikkerd neemt plaats in de laadruimte bij de schilderijen en de jongelui. De andere drie bendeleden gaan voor in de cabine zitten. Dan wordt de wagen gestart...

Snel neemt Kees nu contact op met de professor en Jochem. Even meent hij iets van schrik te bespeuren in de stem van de professor, wanneer deze zegt niet direkt te hebben gerekend op het meenemen van de jongelui door de bende.

Veel tijd om nader te overleggen is er niet en Kees gaat met Vidoque snel de auto achterna. Er is maar één weg, die naar het dorp leidt en op dit tijdstip is er bijna geen verkeer te bekennen. Kees hoopt dat het geluk met hem zal zijn.

De bestelauto schudt van links naar rechts en wipt omhoog bij het nemen van de kleinste hobbel in de weg. De dikkerd heeft een sigaar opgestoken en nestelt zich behaaglijk in een hoek van de wagen, maar wel zo dat hij vracht en passagiers goed in de gaten kan houden.

Deze laatsten beseffen maar al te goed dat alles nu afhangt van het optreden van de professor en Jochem. Van dit optreden weten zij niets af, hetgeen de spanning behoorlijk opvoert. Bovendien vragen zij zich af of ze er wel op gerekend hebben dat zij als 'buit' worden meegevoerd. De chef heeft op het laatste ogenblik toch besloten de pottenkijkers mee te nemen. Hij zal ze weer vrij laten zodra 'zijn zaakjes geregeld zijn'. De wagen mindert vaart. De chef, die chauffeeft, toetert en schakelt terug. Dit getoeter wordt heftiger en wordt even later gevolgd door een ware scheldkannonade:

'...Hé, lazer op! Heb je nou ooit! Twee oude heertjes die overreden willen worden. Ze lijken wel doof!' Dan valt de vrouw driftig uit: 'Rijd ze van de sokken! We hebben haast!'

Driftig drukt de chef het gaspedaal weer zo diep mogelijk in ...dan draait één van de heertjes zich bedaard om en wijst parmantig met zijn wandelstok in de richting van de aanstormende auto. Dat belooft ongelukken!!!

Nog een meter of twintig en dan ... begint de motor van de wagen te stotteren en zwijgt even later in alle talen. De chef stort een stroom van verwensingen uit over het dashboard, maar het mag niet helpen

de motor weer aan de praat te krijgen. Hij stuurt de wagen de berm in, springt uit de auto en gooit driftig de motorkap omhoog. De beide heertjes staan op enkele meters afstand argeloos toe te kijken en trekken zich schijnbaar niets aan van de dodende blikken van de onfortuinlijke chauffeur, die grimmig in het onwillig materiaal staat te graaien. Nieuwsgierig komen ze dichterbij. Het heertje met het bolhoedje vraagt vriendelijk: 'Pech meneer?' De chef richt zich nauwelijks op en snauwt: 'Nee hoor, ik sta hier voor mijn lol een motor te bestuderen!' Het blijft even stil, maar dan wijst het andere heertje met zijn wandelstok naar een onderdeel van het motorblok en zegt dan: 'Kijk Joop. Daar zit het hem in. Dacht je ook niet?' Het heertje dat met Joop wordt aangesproken knikt instemmend. De chef kijkt wantrouwend van de een naar de ander en vraagt voorzichtig: 'Eh, hoe weten jullie dat?'

Beide mannen beginnen te glimmen en de ene zegt: 'Wij zijn allebei automonteur geweest. Af en toe willen we nog wel eens een staaltje van ons kunnen weggeven. Weet je nog Otto van laatst. Ach wat had die man een pech met zijn... 'Genoeg, genoeg,' kreunt de gepijnigde chef.' Laat je kunsten dan maar eens zien.' De mannen in hun keurige zwarte pakjes knikken blij. Ja dat willen ze wel. Terwijl één van hen plaats neemt op de bestuurdersplaats, vraagt de ander aan de chef of hij even een draadje opzij wil houden. Deze bukt zich en... dan lijkt het wel alsof een film versneld wordt afgespeeld! Want nauwelijks heeft de chef zijn hoofd gebogen om het draadje vast te pakken of het behulpzame heertje laat ongekend krachtig een knuppeltje neerkomen op de al wat kalende schedel van de chef. Deze vlijt behoedzaam zijn lichaam over de motoren is gelijk verzonken in zalige of mogelijk onzalige dromen.

Waar het heertje zo snel zijn wapen vandaan haalde zal altijd wel een vraag blijven. Maar... nog voordat Stoffel en de vrouw in de cabine zich goed realiseren wat er gebeurt, steekt het heertje naast hen een op een revolver lijkend voorwerp onder de neus. Duidelijk is ook zijn tekst erbij: 'Handjes in de nek, anders wordt deze ome kwaad!' Verbluft volgen deze twee zijn bevel op.

Tot nu toe hebben de passagiers achterin het geheel goed kunnen volgen. De dikkerd, die uit de verwensingen van zijn baas na het stoppen van de motor op heeft kunnen maken dat er aan de motor gesleuteld word, spitst nu zijn oren en grijpt dan snel naar iets in zijn binnenzak maar... Jan, die het dichtst bij het schot zit, heeft de stem

van Jochem herkend en stort zich met zijn volle gewicht, als een nijlpaard, boven op de dikkerd. Dan springen de anderen bij. Het wordt een geweldige vechtpartij. Want denk erom, de dikke is niet voor de poes. Ze rollen van voren naar achteren, totdat de deur van de laadruimte het begeeft en de kluwen armen en benen op de weg terecht komt. De revolver van de dikke komt een eind verder op de straat terecht. Toch slaagt hij er in te ontkomen. Hij zet het op een lopen in de richting van een weiland. De jongelui zetten verbeten de achtervolging in, net op het moment dat Kees in het zicht komt. Deze overziet in een oogopslag het slagveld. Een kort bevel richting Vidoque en het dier zit gelijk op volle snelheid. Nog voordat de dikkerd het hek van het weiland heeft bereikt zet Vidoque zijn tanden in de broek van de vluchteling. Die probeert nog het dier van zich af te schudden door hem te meppen en te schoppen, maar hij bereikt het tegenovergestelde. De hond pakt hem nog steviger beet. Judith en Piet bereiken als eersten de vechtenden. Al gauw hebben ze de dikkerd in een houdgreep. Joyce en Jan komen aansnellen met een bos touw, dat Kees uit een tas te voorschijn heeft gehaald. In een oogwenk is de dikkerd veranderd in een levende rollade. Zo slepen ze hem naar de auto, en tillen hem in de laadruimte. Net op tijd, want daar passeert een auto en nog één. De professor zwaait vriendelijk naar de automobilist als of hij aan wil geven dat er genoeg deskundige hulp aanwezig is om een gestrande collega weer op de weg te hebben.

Dan sommeert Jochem de beide anderen uit te stappen. Deze worden door de jongelui ook vakkundig ingepakt. De chef begint wat te ontwaken, maar voordat hij goed wakker is, ligt ook hij al achter in de bestelwagen. Dit na een 'behandeling speciaal', zoals Judith haar werk betitelt. Het begint te onweren in de verte en een dreigende lucht komt snel naderbij. Jochem pakt vlug een apparaat uit de tas van Kees. Waar die al niet goed voor is! Tot hun verbazing zien de jongelui, hoe hij snel de deur van de bestelauto dichtlast. 'Ook Z.E.,' roept hij trots als het karwei geklaard is. Piet grijpt de revolver die nog op de weg ligt en mikt hem in het kastje onder het dashboard. Dan onderzoekt hij vlug nog de cabine... gelukkig, de drie Z.E. lantaarns liggen onder de zitbank. Nu nog de kaart of zou de chef hem bij zich hebben? Buiten wordt gefloten! Haast is geboden! Ah, daar steekt iets uit het kaartenvak aan de binnenkant van de deur. Hebbes! Wat een bof! Wegwezen! In de verte nadert namelijk

een groepje fietsers en ook ronkt een auto in de verte.

'Hierheen lui, kom op!' Jochem draait een klein paadje in, Kees achter hem aan. Het pad draait scherp naar rechts en dat is hun geluk, want de fietsers stoppen vanwege de klaaggezangen die uit de bestelauto opstijgen. Zij kijken om zich heen, maar er is niemand te bekennen... Jan als hekkesluiser van de groep is nog geen vijf seconden er voor om de bocht verdwenen! 'Roestig, roestig mal, ik ben de jongste niet meer,' steunt de professor. Ze moeten er met zijn allen hartelijk om lachen. De spanning ebt weg met de regen, die met bakken naar beneden komt. Maar dat mag de pret niet drukken. Die pret wordt nog groter wanneer ze zich gedroogd hebben. Ze hebben zich in de kleren van Jochem en de prof moeten steken. Het is geen gezicht, ze komen niet meer bij! Het hardst wordt gelachen om Piet, die zich stiekum het bolhoedje van de prof heeft toegeëigend. Hij beleeft er weinig plezier aan, de hoed zakt hem over de oren en ogen. Onder het genot van een bak koffie en gebak van Jan uit de diepvries komen de tongen los. Een orkaan van vragen wordt op de professor en Jochem afgevuurd. Het is een kakofonie van geluiden, zodat de prof op het laatst zijn vingers maar in de oren stopt. Luid roept hij: 'Stielte, stielte! Iek kan niet stereofonies loisteren!' Om die noodkreet wordt gegierd, maar het wordt daarop wel stil, zodat Jochem en de professor de nodige verklaringen kunnen afleggen. Dat zijn ze aan de jongelui wel verplicht.

Jochem krijgt als eerst het woord en vertelt hoe het een en ander is verlopen. Hij geeft toe dat het kritiek werd, toen hij via Kees vernam, dat het viertal zich in de bestelauto bevond.

Op hun beurt vertellen zij hoe ze 'm even geknepen hebben toen de vrouw ging bellen om na te gaan of de schilderijen van echte meesters waren.

'Dat schilderijtje zien we in ieder geval niet meer terug,' mijmert Joyce hardop.

'Dat klopt, maar man kan in zain leven niet alles kraigen maid,' merkt de professor wijs lachend op. Daar zijn ze het allen roerend mee eens. Op de vraag wat nu te doen met de 'oude meesters' zegt de professor dat hij eerst af wil wachten of er nog erfgenamen komen opdaven. Het wordt stil, wanneer de professor zachtjes zegt: 'Jullie mogen in ieder geval reken op fiendersloon.' De jongelui kijken wat verlegen elkaar aan.

Jochem voelt die verlegenheid goed aan en roept dan ook: 'Zijn er

nog vragen?’

’Ja, ik, ’roept Piet. ’Hoe kwam het dat de motor juist op dat moment afsloeg?’

De professor en Jochem kijken elkaar veelbetekend aan. Even die blik van verstandhouding en dan zegt Jochem: ’Kom op, we zullen jullie nieuwsgierigheid niet langer op de proef stellen.’

De jongelui kijken elkaar vragend aan, maar volgen dan snel Jochem en de prof, die in de richting van het koetshuis lopen. Daar aangekomen start Jochem het trouwe Fordje en rijdt naar buiten. Dan geeft hij een wandelstok aan Judith en zegt: ’Goed knijpen in de knop van de stok. Juist! Wijs nu eens in de richting van de auto!’

Judith kijkt hem verbluft aan, maar doet wat hij vraagt. En dan... tot ieders stomme verbazing begint de motor te stotteren om even daarna geheel af te slaan. Zulke momenten beleeft de professor als hoogtepunten in zijn leven. Hoewel bescheiden van aard, merkt hij nu met enige trots op: 'Ook dit iest Z.E. maine damen en herren.'

Allen lopen terug naar het terras. Kees komt het eerst bij zijn positieven en zegt: 'Te gek, te gek maar ik heb ook nog een vraag!'

Jochem, die in een opper beste stemming is roept luid: 'De laatste voor jou Kees!' Kees trekt een deftig gezicht en komt met zijn vraag: 'Je mag toch in Nederland geen wapens in huis hebben? Vuurwapens bedoel ik.' Jochem trekt vragend zijn wenkbrauwen op en stelt heel beslist: 'Wij hebben geen vuurwapens in huis!' Kees zijn mond zakt open van verbazing en hij stamelt: 'Maar je had toch een revolver in je hand toen je Stoffel en die vrouw liet uitstappen?'

Dan schatert Jochem het uit. Kees zit zo bedremmeld te kijken. Dan wordt Jochem weer ernstig en hij zegt voorzichtig: 'Inderdaad lijkt dat ding op een revolver, maar er komen geen kogels uit. Het werkt ook op Z.E.'

'Z.E....,' roepen de anderen in koor. De professor knikt: 'Seer joist, mal dies mal fertel iek niet wie das werkt. Er moet ook wat offerblaf voor een andere maal.'

...Dat is een goeie, moeten de jongelui erkennen en ze durven dan ook niet door te vragen.

De stilte die nu ontstaat is niet van lange duur, want Piet laat een geeuw horen, die er niet om liegt. Hij schrikt er zelf van. 'Sorry, sorry,' mompelt hij. Jochem knipoogt vriendelijk naar hem en grapt: 'Dat is een duidelijk teken om naar bed te gaan.'

Daar is een ieder het mee eens en even later sluit Jochem de poort achter de gasten. Einde van een veelbewogen dag.

10. *Nagenieten*

Nog slaapdronken komt Jan de keuken binnen, waar de gesprekken al in volle gang zijn. De veldwachter heeft het hoogste woord.

'Lig ik net mijn middagdutje te doen en ja hoor... daar wordt gebeld. Ik hijs mij in mijn uniform, doe de deur open en daar staan een paar fietsers voor mijn deur. Eerst vragen ze of ik van de politie ben. Nou vraag ik je toch! Ik straal toch wel genoeg gezag uit, dacht ik zo. Maar om kort te gaan: De fietsers vroegen of ik met hen mee wilde gaan naar de Zandweg...

Nee, kasteelweg,' bromt Jan achter een stapel boterhammen. 'Wat zeg je?' vraagt de veldwachter ongeduldig. Jan verslikt zich bijna. 'Eh, eh, ik zei: Zet die kaneel weg!' Moeder Bullemans speurt de tafel af naar kaneel, vindt niets en schudt nadenkend haar hoofd. Wat zou die jongen de laatste tijd toch hebben? Hij is zo afwezig. Vader Bullemans schijnt haar gedachten te kunnen lezen, want bulderend van het lachen roep hij uit: 'Maar moeder toch' die jongen moet uit twee meisjes kiezen en dat is hartstikke moeilijk omdat ze zoveel op elkaar lijken!'

Jan bloost op zijn bekende manier, verslikt zich bijna voor de tweede keer en mompelt iets onaardigs.

De veldwachter wordt een beetje kriegelig. 'Nu ik weer. Ik ben nog maar net mijn verhaal begonnen! Waar was ik ook weer? O, ja. Ik ga met die lui mee naar de Kasteelweg... warempel je hebt nog gelijk ook makker! Staat me daar een bestelauto aan de kant van de weg, waaruit... allerlei kreten om hulp uit opstijgen. Ik probeer die auto open te krijgen. Maar nee hoor de deur zit... vastgelast! Zo waar als ik hier sta. Ik vertel geen fabels! Die lui zaten opgesloten als sardines in een blikje. Ik als de wiedeweerga op zoek naar een telefoon. Gauw assistentie gevraagd en toen...

Jan werkt gauw zijn laatste boterhammen achter de kiezen en laat weten dat hij naar Piet gaat. Net op tijd staat hij buiten. Hij kan zijn lachen niet meer inhouden. Om te gieren, die brave veldwachter. Had die even de dag van zijn leven! Enfin, het is hem van harte

gegund.

Dan trapt hij zijn brommertje aan en even later is hij op weg naar Piet, vanwaar ze samen de tweeling op zullen gaan halen. En dan met zijn vieren naar Kees!

Het loopt tegen koffietijd wanneer ze het weggetje naar het kasteel indraaien. Luid toeterend rijdt het Fordje, met Jochem er in, hen achterop. Hij zwaait enthousiast met een krant, terwijl hij, leunend uit een raampje hen toeroept: 'Hé, lui we hebben de voorpagina van een groot dagblad gehaald!'

In het ochtendzonnetje gezeten leest Jochem voor. Hij geniet er zichtbaar van. Het lijkt wel alsof hij iets uit het werk van Shakespeare voor staat te dragen: 'Nergenshuizen. Van onze plaatselijke correspondent: Gistermiddag werd in de berm van de Kasteelweg aldaar een bestelauto aangetroffen door passerende fietsers. Uit de laadruimte stegen hulpkreten op. Pogingen om deze te openen faalden daar ze bleken te zijn dichtgelast. De passanten alarmeerden de plaatselijke politie, die snel ter plaatse was en op haar beurt om assistentie vroeg, waaronder de plaatselijke brandweer. Deze slaagde er in de opgesloten en die met touwen waren vastgebonden snel te bevrijden. Bij een nadere inspectie door de politie ter plaatse kwamen enkele vuurwapens te voorschijn. Het viertal werd in de loop van de dag aan een verhoor onderworpen. Al snel bleek dat men een goede vangst had gedaan. Drie van de vier arrestanten, waaronder een vrouw, bleken goede bekenden van de politie te zijn. De vierde man, die niet te boek stond bij de politie, bleek bij doorvragen, een vroegere inwoner van Nergenshuizen te zijn, een zekere S. de V.

Veel wijzer is de politie nog niet geworden, daar omtrent de toedracht van het gebeurde geen van de verdachten iets kwijt wilde.

Ook het onderzoek ter plaatse leverde niets op, daar eventuele sporen door een hevige regenbui waren uitgewist.

Het wordt niet uitgesloten geacht, dat een andere bende het viertal een poets heeft willen bakken. Dit kan worden geconcludeerd uit het feit, dat de in de bestelauto aangetroffen collectie schilderijen tot nu toe nergens als vermist werd opgegeven. Bovendien bleken de, weinig waardevolle, schilderijen, zeer amateuristisch voorzien te zijn van handtekeningen van 'oude meesters'. Dit versterkt nogmaals het vermoeden dat hier sprake is geweest van een 'geslaagde criminele grap'.

'Einde bericht,' zegt Jochem heel deftig. Hij krijgt applaus van de aanwezigen. Als het weer stil is geworden horen ze de professor verzuchten: 'Iek hoop dat het hier bai blaift.'

Daar zijn ze het allen roerend mee eens. Dan laat Judith een diepe zucht horen en zegt uit de grond van haar hart: 'Ik wil niet zielig doen, maar de vakantie is alweer bijna voorbij.'

De anderen vallen haar mistroostig bij, maar de professor steekt hun een hart onder de riem! 'Da komen meer fakanties. Diet ies de laatste niet! Daar is een ieder het mee eens. 'Dan nu één hoeraatje op de goede afloop,' roept Kees. Luid handgeklap stijgt op en er wordt luidruchtig een hoeraatje aangeheven en wel zodanig, dat ook Vidoque meent zich in de feestvreugde te moeten mengen. Al blaffend probeert hij aan te geven, dat hij er ook bijhoort. Lid van het Z.E.-team zijn vond hij best, maar alles op zijn tijd. Dan... laat hij zijn kop tussen de poten zakken, want ook een hond wil wel eens van zijn welverdiende rust genieten!